

sf. 3

Her Baharda İnatla Haykıracağız Umudu!

Dünyada esen rüzgarın ülkemizdeki yansımaları da benzer fırtınaların kopuşu olmuştur. Devletin AKP eliyle geliştirdiği saldırganlık her taraftan dökülen sistemi toplama hedefi gütsede başarılı olamayacağı yaşananlardan bellidir. Medyayı tek elde toplamakla sınırlı kalmadı, Özgürlükçü Demokrasi Gazetesi'ne kayyum atanarak, gazetenin basıldığı matbaa çalışanları tutuklandı. Sindirme ve boyunduruk altına almada yeni hedefin Alevi kurum ve yöneticileri olacağına dair gözlemler, Erzincan PSAKD yöneticilerinin tutuklanmasıyla somutluk kazandı. ■

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

12 Nisan 2018

Yıl:1

Sayı:8

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi.net

ISSN:2630-5526

GÜNDEM

sf. 6

Sansür ve Yasaklara Karşı Gerçeğin Sesini Haykıralım!

Yığınlara bir fikri, görüşü aktarmada önemli bir rol oynayan basın-yayın alanını devrimci-komünistler sınıf mücadelesinde etkili bir ajitasyon-propaganda olarak kullanmışlardır.

ANALİZ

sf. 8

Ekonomi Nereye: Çöküş Mü Büyüme Mi?

Bugün fazlasıyla siyaset düzleminde tartışılan konularda, sermayenin neo-liberal politikalarına paralel Türkiye gibi ülkelerde uygulanan emek rejiminin belirleyiciliği vardır.

MEŞA AZADI

sf. 11

İşgal "Önleyici Savaşın" Zorunlu Durağıdır

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının "topyekün" diyeceğimiz saldırısı "önleyici savaş stratejisi" diye bilinen bir tarzın sonucudur. "Önleyici savaş", saldırı potansiyelinin ortadan kaldırılması, böylece bir saldırı düzenlenmeden saldırı tehdidinin yok edilmesidir.

"UMUDU" KAVGADA BÜYÜTELİM!

NİSAN GÜNEŞİ YOL AÇAN VE YOLUMUZU AYDINLATANDIR!

sf. 12-13

YAYIN FAALİYETİ VE GÖREVLERİMİZ - II

Yayın faaliyetimize dair yürüteceğimiz her tartışma, geçmişten bugüne devreden sorunların çözümüne yönelik geliştireceğimiz her çaba kolektif ve örgütlü basın faaliyetimizi güçlendiren bir işlev görmelidir. En başta devrimci yayının önemi ve rolünü kavramayı şart koşan bu yaklaşım yayın faaliyetinin niteliğini yükseltmeyi gerektirmektedir. Yayın faaliyetimizi güçlendirmekten kastettiğimiz asıl olarak niteliğin geliştirilmesi, örgütlenmenin süreklilik ve istikrar kazanmasıdır.

YAYIN FAALİYETİMİZİ GÜÇLENDİRİLM

Yayın faaliyetinin niteliğinin geliştirilmesi kolektifin sesi olma özelliği kaynaklı benimsediği çizgide birleşmiş ve etrafında daha geniş kesimleri birleştirme, onlara sesini ulaştırma gayesi taşıyan herkesi sorumluluk altına sokmaktadır. Bu sorumluluğun kavranmasında yetersiz ve geri düzeyde bulunduğumuz bilinmektedir. Yetersiz ve geri olanı ileri mevzilere taşıyacak devrimci gelişmenin yolu sorumluluklarımızın politik ve pratik muhtevasını kavramayla başlayacaktır. Devrimci politikayı, okumayı, araştırma ve inceleme yapmayı, yazı yazmayı dışında gören, yayın faaliyetini sadece gazete dağıtımından ibaret sayan yaklaşımın değiştirilmesi, bütünlüklü anlamda devrimleştirilmesi gereklidir. Kolektifin sınırlı kesiminin politik üretimde bulunduğu, gazeteyi ve dergileri yayına hazırladığı, makale, bildiri, haber-yorum gibi yazıları yazdığı, ağırlıklı gövdesinin yayınlanan gazete ve dergileri, hazırlanan bildirileri dağıttığı "iş bölümü" uzun süredir kanıksanan gerçekliğin tablosudur. Devrimcilerin görevleri arasında politikayı dışında gören, ona rağmen pratiği önceleyen bir "iş bölümü" bulunmadığı gibi politikaya yabancılaşan, pratiği fetişleştiren bütün yaklaşımlara savaş açmak gibi bir sorumluluğu bulunmaktadır. Faaliyetin görevlerinin paylaşılması, iş bölümüne ve uzmanlaşmaya gidilmesi elbette ki gereklidir. Ancak gerekli olanların arasında politik ve pratik görevlerin ayrıştırılması, tasnif edilmesi bulunmayacaktır. Sınıf mücadelesinin yasalarını anlamak, bilimsel sosyalizmin üçlü sacayağını kavramak, MLM'nin bilimsel teorisiyle donanmak, karşılaştığımız her sorunun çözümünde diyalektik materyalizmin kılavuzluğuna başvurmak devrimci faaliyetin neresinde görevli olursak olalım vazgeçilmez

ve gereklidir. Nitelikli bir gazete ve dağıtım ağının inşa edilmesi ancak ve ancak pratik ve politik görevlerin bütünleştirilmesiyle, pratik üzerine kurulu teorinin yeniden daha güçlü şekilde pratiğe dönüştürülmesiyle olacaktır.

SINIRLI DEĞİL KOLEKTİF VE NİTELİKLİ YAYIN FAALİYETİ!

Yayın faaliyetinin hazırlık evresinden kitleye ulaştırdığımız aşamaya kadar sıralanacak görevler süreklilik içerisinde bir birikime ve niteliğe yol açmalıdır. Yayın çalışmalarımızın her aşamasına sağlanacak katılım kolektifin sesini kitlelere ulaştırmada, sahiplenmede daha istekli, yaratıcı ve kararlı bir faaliyet hattının raylarını döşeyecektir.

Yayın faaliyeti kapsamında kendimize çizdiğimiz sınırlar devrimci gelişimimizin ve faaliyetimizin de sınırları olmaktadır. Bu sınırların yıkılması, devrimci gelişmenin ve politikleşmenin önündeki engellerin kaldırılması demektir.

Yayın faaliyetinin belirli görevlerinde, parçalarında rol üstlenmeye çalışanlar, sadece gazeteye yazı yazarak ya da sadece gazeteyi dağıtarak yayın faaliyetiyle ilişkilenenler bir süre sonra yabancılaşmaya, belirli sınırlara, zamana hapsedtikleri görevlerini amaçlaştırmaya başlayacaktır. Mevcut gerçekliğimizde bu yabancılaşma ve amaçlaşmanın nüvelerini görmek, kendisini tekrar sarmalında çalan tehlike alarmına kulak kabartmak yerinde olacaktır.

Kavrayışımızı ve pratiğimizi 'yargılamak' kuşkusuz bizlere başka sorunların kapısını aralayacaktır. Bu nedendir ki kavrayışımızı ve pratiğimizi dar anlamda yargılamaya değil bilimsel ve çözümleyici müdahalelere ihtiyacımız vardır. Faaliyetimizin bulunduğu alanlarda yayın çalışmalarına her aşamada katılımımızı tartışmak, sorunlarımızı ve gerçekliğimizi açığa çıkarmak, yayın faaliyetini güçlendirecek müdahaleler geliştirmek esas olmalıdır. Sorunları bilince çıkarmak için incelemek, çözüme kavuşturmak için pratik adımlar atmaya başlamak temel yaklaşımımız olmalıdır.

İlgimizi gazetemizin ihtiyaçları üzerine yoğunlaştırmak, tartışmalarımızı her aşamasına katılım sağlayacağımız görevlerde somutlamak, kitle faaliyeti ve örgütlenmeye gazetenin çıkan her sayısı ile yeniden seferber olmak yayın faaliyetini kolektif ve

örgütlü bir kimliğe büründürecek, etkili ve nitelikli bir yayın faaliyetinin önünü açacaktır.

YAYIN-KİTLE-ÖRGÜTLENME

Gazetemizin ağırlıklı olarak belli emekçi semtlerde dağıtılıyor olması nitelikli bir gazete ve yaygın bir dağıtım ağı hedefiyle çelişkili durumdur. Yayın faaliyetinin gelişimini sınırlayan bu gerçeklik kitle çalışmasını ve örgütlenmeyi belirli alanlara hapsedmeyi beraberinde getirmektedir. Yayın faaliyetinin kolektif ve örgütlü zemine kavuşturulması yönünde atacağımız adımların başında çalışmamızın bulunduğu bütün alanlarda gazetemizin kitlelerle buluşturulması, yayın faaliyetinin somut hedeflerle sürdürülmesi gelmelidir. Kitlelerin sorunlarıyla, gelişen mücadeleleriyle bağ kurmaksızın, kolektifin sesini ulaştırarak kanalları yaratmaksızın nitelikli ve yaygın bir dağıtım ağı inşa etmemiz mümkün değildir. Gazetemiz burjuva-feodal düzenle çelişki ve çatışma halinde olan ileri kitlelerden başlayarak halka halka devrimden çıkarı bulunan kesimlerin sesi olmaya başlamalıdır. İşçi ve emekçi sınıfların, Kürt ulusunun, kadınların, halk gençliğinin taleplerinin, direniş ve isyanını toplumun bütün kesimlerine güç ve umut taşıyacak bir örgütlenme çağrısına çevirmelidir. Ezilen inanç kesimlerinin, cinsiyet kimliklerinin, doğa ve çevre mücadelesi yürütenlerin talepleriyle, mücadeleleriyle güçlü şekilde birleşmeye çalışmalıdır. Yoksul köylülüğün, mevsimlik işçilerin sürdürdüğü yoksulluk ve yaşam kavgasına gazetemiz bilinç ve umut taşımalıdır. Zindanlarda tutsakların, dışarıda onların sesi olmaya çalışan tutsak ailelerinin direnişini, Cumartesi Anneleri'nin çığlığını, meslek örgütlerinin, sendikaların halk gasplarına, sömürüye karşı mücadelesini susturulmaya, sindirilmeye çalışılan milyonlara ulaştırmalıyız. İşçi ve emekçi sınıfların, ezilen kesimlerin durmaksızın süren mücadelesini, isyan seslerini güçlü bir koroya dönüştürmeli, baskı ve sömürü düzeninin sahiplerine karşı öfkeyi "ayaklanmaya" çağırmalıyız.

Yayın faaliyetimizin tüm bu direniş ve mücadele damarlarından beslenmesi, direnişin ve mücadelenin kürsüsü haline gelmesi olmazsa olmazdır. Bunun kendiliğinden gerçekleşmeyeceği, kitle mücadelesinin dışında kalarak yapılamayacağı bilinmelidir. Yayın faaliyetimizin kitlelerle ve kitle mücadelesiyle canlı ve güçlü bağlar

oluşturması ancak ve ancak kolektif emek ve örgütlü çaba üzerine inşa olacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi kesimler arasında gazetemizin yaygın şekilde dağıtılması, yayın faaliyetinin sürekli hale getirilmesi gereklidir. Fabrikalarda, işyerlerinde, atölyelerde gazetemiz işçi ve emekçilerle buluşmalı, talepleriyle, mücadele ve direnişleriyle birleşmeli, onların sesi olmalıdır. İşçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik örgütlenmeleri olan sendikalar, meslek örgütleri gazetemizin ulaştırılacağı vazgeçilmez yerlerdir.

Kitle örgütleri yayın faaliyetimizin örgütlenebileceği bir diğer mücadele alanı olmaktadır. Kitlelerin çeşitli gündemler ve sorunlar üzerinden toplumsal muhalefete kan taşıyan özellikteki örgütlenmeleri yayın faaliyetimizin adresi durumundadır.

Erkek egemen sistemin boğucu tahakkümü ve katliamlarına karşı isyan eden kadınların çığlığını göğün yarısına ulaştırmayı, işçi ve emekçi kadınlarla, genç kadınlarla gazetemizi buluşturmayı örgütlü ve planlı bir çabaya dönüştürmeliyiz.

Kürt ulusunun özgürce ayrılma, ayrı devlet kurma hakkını, ulusal demokratik taleplerini yüksek sesle dillendirerek şovenizme karşı "Yeni Demokrasi" bayrağını her alanda yükseltmeliyiz. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını "bir arada yaşama" paranteziyle reddi üzerinde birleşen tüm sol-liberal yaklaşımlara, şovenizme göz kırpan politik tutumlara karşı amansızca mücadele yürütmeliyiz.

Şehit tutsak aileleri gazetemizin en fedakar okuyucuları, sahiplenilenleri arasındadır. Gazetemizin çıkan her yeni sayısının Yeni Demokrasi mücadelesinin bu emektar kitesine düzenli şekilde ulaştırılması aksatılmayan görevlerden bir olmalıdır.

Gazetemiz kitle iletişim aracı olmanın ötesinde devrimden çıkarı bulunan bütün kesimlerin seslerini birbirine ulaştırdığı, güç ve umut taşıdığı örgütlenme çağrısıdır. Faşist diktatörlüğün en azgın saldırılarına karşı bilinçleri MLM biliminin kılavuzluğunda silahlandırma eylemidir.

Kitlelerin bilinçlendirilmesi eyleminde bu silahı eline alanların, kolektif ruhla seferber olanların çabası karşılıksız kalmayacaktır. Yeni Demokrasi bayrağı elden ele geçecek, bilinçleri ve yürekleri fethe çıkacaktır. (Bitti)

Onlar Karanlık Kuyularda Çırpınırken Biz Her Baharda İnatla Haykıracağız Umudu!

“Dünyanın lanetlilerinin” bu patlamalardan aldıkları yaralar ve ödedikleri bedelin yarattığı birikim gelecek baharların habercisidir.

Ülkemizdeki gelişmeler, belli başlı çelişkilerin dünyadaki sürece bağlı olarak derinleştiği bir zeminde akmaktadır. Bunlardan elbette ilkini ekonomik kriz oluşturmaktadır. Bunun bütün sorunlarla kurulu ilişkisi hemen her durumdaki yankısı ile kendini göstermekte, gerek vurgun gerek de yoksullaştırma boyutuyla ipleri sürekli elinde tutmaktadır.

Ekonomik kriz, uzun bir dönemdir ‘durgunluk’ olarak yaşam buluyor. Bu dönem emperyalist-kapitalist sistemin krizi yeni sorunlar ve krizler üreterek çözmeye çalışmasından başka bir alternatifi yoktu ve yaşanan da bu oldu. Krizin bedel kısmında dünya halkının ve bu çemberin doğal uzantısı olan ülkemiz işçi sınıfı, ve emekçi halkın savaş, katliam, yoksulluk ve açlıkla ödemesinin dışında isyan ve ayaklanmalara, başkaldırı ve direnişlere tanıklık ettiğimiz unutulmamalıdır.

Dünyada esen rüzgarın ülkemizdeki yansımaları da benzer fırtınaların kopuşu olmuştur. Devletin AKP eliyle geliştirdiği saldırganlık her taraftan dökülen sistemi toplama hedefi güte de başarılı olamayacağı yaşananlardan bellidir. Medyayı tek elde toplamakla sınırlı kalmadı, Özgürlükçü Demokrasi Gazetesi’ne kayyum atanarak, gazetenin basıldığı matbaa çalışanları tutuklandı. Sindirme ve boyunduruk altına almada yeni hedefin Alevi kurum ve yöneticileri olacağına dair gözlemler, Erzincan PSAKD yöneticilerinin tutuklanmasıyla somutluk kazandı. “O komünist vatan haini gençler” diye fetva vermesinin ardından sadece saatler geçti ve Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri Efrin işgal ve saldırganlığına karşı çıktıkları için gözaltına alındı, 9 öğrenci tutuklandı.

T. Kürdistanı’nda sokak ve yayla yasakları ile birlikte gerilla alanlarına dönük kapsamlı operasyonlar başlatılmış durumda. Gerilla mücadelesinin verildiği her alana baharla birlikte operasyon başlatan devlet, imha amaçlı saldırılarına devam ediyor. Bu saldırıları elbette yanıtsız kalmıyor ve gerilla da tüm gücüyle bu saldırılara

karşı direniyor.

En önemli seçim yatırımı olan taşeron işçilerin kadroya alınacağı yalanı ise ellerinde patlamıştır. Binlerce işçi “güvenlik soruşturması” adı altında bırakalım kadrolu olmayı, işsiz kal-

mış durumdadır.

Her konunun uzmanı gazetecilerin, araştırmacıların tüm TV programlarında açıkladıkları ekonomideki pembe tablo halkı ikna etmeye yetmiyor. Zira cari açıkla başlayan cümlenin devamında çizilen tablo halkın yaşam standardıyla hiç uyuşmuyor. İşçinin, memurun, emeklinin ve diğer emekçilerin günlük yaşamlarında zamlar ve bitmeyen borçlar var.

Siyasi çıkarlarına hizmet eden bir İslam motifiyle toplumu şekillendirmeye çalışan devletin sosyal dokudaki bozulma ve çürüme haline, aile ve sosyal bakanlığı ile çözüm üretme hali de tükenmek üzeredir. Kadına yönelik her türden şiddetin adeta patlama halinde yaşandığı bu dönemde, çareyi gerçekleri halktan gizlemekte bulmuşlardır. OHAL’li iktidarın olağanlaşan tutuklama, gözaltı, ev basınırları ve katletme siyaseti kitleleri başka türlü yönetme durumunun kalmamasının bir sonucu olarak her gün yaşanmaktadır.

Başta Ortadoğu olmak üzere dünya halklarının fotoğraf kareleri de benzer özellikler içeriyor. Gündem sıralamasında kendine yer bulamayan Filistin halkının geçtiğimiz hafta

başlattığı ve 15 Mayıs’a kadar sürdüreceği “Geri Dönüş” yürüyüşüne saldıran İsrail bir günde 16 Filistinli’yi katletti. 1400’ün üzerinde olduğu ifade edilen yaralı sayısı yürüyüş boyunca artacaktır. İsrail devletinin özel hazırlık yaptığı yürüyüş, bu baharın

Aynı günlerde Trump, ABD’nin demir çelik sektöründe başlatılan ve genişletilerek Çin’den gelen ithalatın 60 milyar dolarlık kısmını etkileyecek korumacılık önlemlerini açıklıyordu. Bu gelişmeleri Trump’ın yeni yönetim açıklaması takip etti. Yaşanları Suriye’den çekilme sinyalleri olarak değerlendiren açıklamalar yapılsa da bu açıklamanın gerçeği yansıtmadığı kısa zamanda anlaşıldı.

4 Nisan’da Rusya, İran ve Türkiye’nin ev sahipliği yaptığı üçlü zirve yapıldı. Son altı ay içerisindeki ikinci üçlü zirve oldu. Sonuç bildirgesinde “taraf arasında kalıcı bir ateşkes yönünde aktif işbirliği” konusunda dile getirilen “kararlılık” dışında somut başka bir karar çıkmadı.

Emperyalistler arası dalaşın ve kutuplaşmanın geldiği evre, güç dengeleri ve kendi iç çatışmaları bakımından tartışılmaya muhtaç bir konudur. TC devleti değişime giren bu tabloda kendine yer bulma

bir kez daha Filistin halkının direnişine ve İsrail’in katliamlarına tanıklık edeceğini gösteriyor.

Kürt ulusunun Suriye’deki kazanımlarına dönük saldırılar Efrin’in işgalıyla farklı bir boyut kazandı. Saldırganlığın sınırına dair pazarlıklar ise devam ediyor. Cihatçı çetelerle girilen Efrin merkezden tecavüz ve talan, kaçırma, işkence ve katletme haberleri gelmeye başlamıştır. Saldırı ve katliam, yoksul halkları bir kez daha yurtsuz bırakmış ve farklı coğrafyalara göç etmelerine neden olmuştur.

Avrupa ülkeleri sosyal haklara dönük saldırılara karşı lokal düzeyde de olsa grevlerle çalkalanmaktadır. Bu grev ve eylemler diğer toplumsal kesimleri kucaklayan bir nitelik kazanırsa da emperyalist ülkelerde de işlerin yolunda gitmediğinin göstergesidir.

Emperyalistler arası krizin derinleşme halini anlatan bir dizi gelişme cereyan etmektedir. İngiltere’de bir eski casus ve kıızı bir tür kimyasal silahla zehirlendi. Kimin neden yaptığı açıklığa kavuşmadan, “mutlaka Rusya’nın işidir” savıyla Batı ülkeleri son bir hamleyle safları sıklaştırmaya başladı.

çabasıdır. Emperyalist devletler arasında “tercih” hakkını kullanma uğraşının sonucu yaptığı bu hamlelerle masada varlığını kanıtlamaya uğraşmaktadır. Erdoğan’ın Başbakanı İlnur Çevik’in “Rusya hava sahasını açmasaydı bırakın El Bab’a ve Afrin’e girmeyi, insansız hava aracı bile uçuramazdık” açıklaması tüm efenmelerin ardındaki gerçeği ifade etmektedir.

Emperyalistler arası dalaşı ve mevcut çatışmayı derinleştiren tablonun nedenleri meselenin bu ayağında sistemlerinin devamını sağlamak için şişirdikleri balonların tümünün ellerinde kalmış olmasında gizlidir. “Dünyanın lanetlileri”nin bu patlamalardan aldıkları yaralar ve ödedikleri bedelin yarattığı birikim gelecek baharların habercisidir. Kendileri açısından milliyetçilik söylemleri, saldırganlık ve savaşla bir süre daha durumu sürdürebilirler. Ancak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin her dilden ve her renkten görüntüsü, mevcut sisteme biriken öfkenin fotoğraf kareleriyle yüklüdür. Temel sorun öfkeli milyonlara her parçada doğru önderlik sorudur. Çünkü mücadelenin başarıya ulaşmasının yegane şartı budur.

Kapitalist Yapısal Kriz ve Paylaşım Savaşları Gerçeği

“Emperyalistler arası artan çelişkiler henüz bölgesel ve dolaylı paylaşım savaşları üzerinden görünür olmaktadır. İçerde Trump’ın başkanlığına karşı gösterilen direnç ABD’nin dünya politikasında belli konularda inisiyatif kaybetmesine ve rakiplerinin karşı ataklarına sahne olmaktadır.”

Kapitalist sistem açısından rüzgar ters esmeye devam ediyor. On yıla ulaşan kapitalizmin krizi aşılamıyor. Düşük büyüme oranları, borsalarda yaşanan düşüşler, korumacı tedbirler devam ediyor. Kapitalizm büyük durgunluk denilen süreçten canlanma evresine geçemiyor. En ufak kıpırdanmadan dahi medet umup büyük umutlar beslenir oldu. Sürekli risk barındırmak kapitalist ekonomi yasalarının doğal bir sonucudur. Zira kapitalist sermayenin önündeki en büyük engel yine kendisidir.

Yapısal krizi aşıp gönenç günlere ulaşmak ancak yeni bir birikim süreciyle mümkündür. 2008 kriziyle birlikte neo-liberal birikim sürecinin ‘başarı’ hikayesinin sona erdiğine dair burjuva ideologları da hem fikir durumda. Yeni yatırım alanları bulmakta ve yaratmakta sıkıntı yaşayan, eski teknolojilerle üretimden kurtulamayan, yeni teknolojik gelişmelere uygun bir üretim yapısını hakim kılamayan kapitalist sermaye, görece küçük karlara tamah etmek zorunda kalıyor. Kapitalizm, yapısal krizinden çıkmadığı gibi bu sefer daha yıkıcı yeni bir kriz dalgasıyla yüz yüze kalacağına dair öngörüler gündemden düşmüyor. ABD borsasındaki sert düşüşün yürekleri ağza getirmesi boşuna değildir. Zira yapısal krizin daha da derinleşerek bir bütün sistemin varoluş krizine dönüşmesi egemen sınıfların uykusunu kaçırır bir durumdur.

Krizden çıkmaya odaklanan emperyalistler için Ortadoğu’daki bölgesel savaş, daha büyük çelişkilerin habercisidir. ABD için savaşın kendisi krizleri atlamanın bir aracıdır ve savaş sanayi ekonomide önemli bir yer işgal etmektedir. Birçok politik belirlemede 2000’li yılların başından itibaren emperyalistler arası adı konmayan üçüncü paylaşım savaşı vurgusu vardır. BOP eksenli Afganistan ve Irak işgalinden Suriye paylaşım savaşına ginen sürece bakıldığında farklı bir durum da söz konusu değildir. Bu süreçte ve bugün ABD emperyalizmi, Çin ve Rus emperyalizmi karşısında, dünya pazar alanları üzerindeki hakimiyetini korumaya

çalışıyor. Asıl tehdit olarak Çin ve Rusya’yı gören ABD emperyalizmi, dış politikasını bu iki emperyalist gücü engellemek üzerine kuruyor. Ordu gücünün önemli bir kısmını Güney Asya’ya kaydıran, Doğu Avrupa’da NATO üzerinden askeri olarak konuşlanan, Ortadoğu’da Yemen ve Suriye’de savaşan, Katar kriziyle Arap-Körfez ülkelerine “ayar çekme”ye çalışan ABD emperyalizmi, tüm bunlara karşın hegemonyasını

korumakta zorlanmaktadır. Kapitalist rekabet yasası ekseninde ABD’yi bu hamlelere zorlayan Çin ve Rus emperyalistleri ABD’nin her hamlesine bir şekilde karşılık vermektedir. Çin emperyalizmi ABD’ye “Yeni İpek Yolu Projesi”, Güney Çin Denizi’ne savaş gemileri indirme ve son teknoloji silahlarla gövde gösterisi yaparak cevap verirken, Rus emperyalizmi ise Suriye savaşına doğrudan müdahil olarak, Kırım’ı ilhak ederek, Hazar Denizi’nden Suriye’deki IŞİD’i vurarak ve dünyanın her köşesini vuracak teknolojiye sahip olduklarını açıklayarak cevap verdi.

Suriye’de yaşananlar pazar alanlarının yeniden paylaşımına dönük bir mücadelenin konusudur. Kuşkusuz ki savaşın odak noktası Suriye olsa da emperyalist hedef ve amaç bununla sınırlı değildir. Zira emperyalistlerin geleceğe dönük asıl önemsedikleri alan Ortadoğu değil Avrasya’dır. Düünden bugüne emperyalistlerin stratejileri bunun üzerine kuruludur. Dolayısıyla Ortadoğu, Avrasya hakimiyetine açılan en önemli kapılar-

dan birisidir. Suriye paylaşım savaşı özünde Avrasya için verilen bir savaştır. Ortadoğu’da hakim güç olmak kendi özgül öneminin ötesinde Avrasya pazarında hakim olmada da kilit noktalardan biridir.

Kapitalizmin yapısal krizine emperyalistler arası siyasi hegemonya krizi eşlik ediyor. ABD’nin tartışılır hale gelen hegemonik gücü ekonomik krizle birlikte daha bir derinleşmiş

emperyalistler arası saflaşmalar söz konusudur. ABD ve Avrupalı emperyalistler bir tarafta, Rusya ve Çin emperyalistleri bir tarafta... Fakat bu durum henüz tamamlanmış ve istikrarlı bir saflaşmaya denk düşmüyor. ABD ile Rusya ve Çin arasında derinleşen çelişkide Avrupalı emperyalistler netleşmiş ve ortaklaşmış bir tavır sergilemiyor. Alman emperyalizminin “Avrupa kendi kaderini belirlemeli” çıkışı bu anlamıyla dikkat çekicidir.

Emperyalistler arası artan çelişkiler henüz bölgesel ve dolaylı paylaşım savaşları üzerinden görünür olmaktadır. İçerde Trump’ın başkanlığına karşı gösterilen direnç ABD’nin dünya politikasında belli konularda inisiyatif kaybetmesine ve rakiplerinin karşı ataklarına sahne olmaktadır. Çin’in ekonomik gücünün dizginlenmesi amacıyla uygulanan korumacı yasalar ve ticari kısıtlamaların tek başına yeterli olamayacağı bilinmektedir. ABD emperyalizmi hem ekonomide hem de siyasi-askeri alanlarda rakipleriyle rekabette hegemonyasını korumak zorundadır. Oysa bu noktada ciddi sıkıntılarla yüz yüzedir. Rusya ve Çin gibi rakip emperyalistler ABD’deki bu ‘bocalamadan’ memnundur ancak henüz verili güç dengesini tümünden değiştirecek noktada değillerdir. Rusya’nın Putin; Çin’in Şi Cinping nezdinde sağladığı “siyasi liderlik”, ABD’de Trump nezdinde sağlanabilmiş değildir. Fakat iç ve dış çelişkilerin basıncı ABD’li emperyalistler nezdinde de yeni siyasi gelişmeleri ortaya çıkarmaya adaydır. Keza ABD’in yarattığı her boşluğu hızlı bir biçimde diğer emperyalistler doldurmaktadır. Hatta yarı sömürge devletler dahi bu boşlukta kendi bölgesel politikalarını öne çıkararak emperyalistler arası çelişkilere etki edebilmektedir. Tüm gelişmeler kapitalizminin yapısal krizine eşlik eden emperyalistler arası rekabetin, bugün bölgesel çapta yaşanan savaşları derinleştireceği yönündedir. Savaş ve kaos artık günümüzün kaçınılmaz ve nesnel gerçeğidir. Komünistler gelecek kurgularını bu nesnellığe uygun olarak yapmak, bugünden yarı savaşın doğasına uygun olarak örgütlemek zorundadır.

durumda. Trump’ın başkan olmasıyla birlikte saldırgan bir politikanın izlenmesi tartışılır olmaktan çıkmaya dönük bir refleksdir. Gelinek nokta, ABD’nin daha fazlasına ihtiyaç duyacağını gösteriyor.

ABD’nin Suriye’deki Rus uçaklarının bulunduğu havaalanı ve Deyr Zor’daki Rus milislerini vurması gibi ‘münferit olaylar’ haricinde iki emperyalist güç arasında doğrudan temas yaşanmadı. Fakat Suriye’de iki emperyalist güç başından beri dolaylı olarak karşı karşıyadır. Tarihsel bağlamda bir hegemonya krizi her daim paylaşım savaşıyla çözülür ve bugün itibarıyla bu zeminin giderek güçlendiği belirtilebilir. Bu noktada emperyalistlerin politik iradesini belirleyen kar oranlarındaki düşme ve dünya pazar alanlarının paylaşım sorunudur. Bu yapısal çelişki, emperyalistlerin nükleer güçlerini kullanmaları dahil çeşitli askeri saldırganlıklara kapı aralıyor.

Genel görünümde I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda olduğu gibi

DHL Express işçileri: İşçiler sendikalı olmaktan korkmasınlar

TÜMTİS'e üye oldukları için işlerinden atılan DHL Express işçileri ile direnişlerinin 255. gününde Yeni Demokrasi gazetesi olarak bir söyleşi gerçekleştirdik. Direnişlerinde kararlı olduklarını ifade eden DHL işçileri uluslararası dayanışmanın kendilerini motive ettiğini belirtti. Sendikalaşmanın suç olmadığını dile getiren işçiler sendika hakkına saygı duyulması gerektiğinin altını çizdi.

YD: Bu sürece nasıl geldiniz? Nasıl başladı direnişiniz?

Aralık 2016'da sendikaya üye olduk. Şirket sendika üyeliğimizi öğrendikten sonra bize karşı tutum değişti. Çeşitli baskılar uyguladı. Bu baskıların bizi yıldırılmayacağını anlayınca yedi arkadaşımızı aynı gün işten çıkardı. Direnişimiz bu şekilde başladı.

YD: Direnişte son durum tam olarak nedir?

Şu anda devam eden mahkeme süreci var. 24 Nisan'da bir mahkememiz

var. Bu sürecin bitmesini bekliyoruz. Diğer yandan DHL Express ile sendikamızın yapmış olduğu protokol var. Protokolde sendika hakkına saygı duyacaklarını söylüyorlar. Şu anda mahkeme sonucunu bekliyoruz.

YD: Direnişinize karşı uluslararası destek nasıl, bu tarz dayanışma eylemleri işvereni nasıl etkiliyor?

Uluslararası destek son dönemde artarak devam ediyor. DHL Express de uluslararası bir şirket olduğu için oradan da sendika hakkının tanınması için baskı kurmaya çalışıyorlar. Bu tarz eylemler işvereni ciddi zora sokabiliyor. Çünkü marka ve imaj kaygıları var.

YD: İçerideki arkadaşlarınızdan destek alıyor musunuz, Bu direniş size ne kazandırdı?

Arkadaşlarımız destek oluyorlar. İçeride hala 300 küsur sendika üyesi var. Şirketin baskılarından kaynaklı çekilip destek olmayan arkadaşlarımız da var ama hepsine saygı duyuyoruz. Sürecin eninde sonunda bizim lehimize

biteceğini düşünüyoruz. Şirket bunu uzatıyor sadece. Biz burada durmaya devam edeceğiz. Sendikalı olmadan önce sendikalara karşı çok fazla önyargılıydık. Daha sığ düşünüyorduk. Şu an sendikamızı çok seviyoruz, sendikanın gerçekten haklarımızı savunduğunu gördük. Sendikamız mücadeleciler bir sendika ve bunun avantajını görüyoruz. 255 gündür burada bakış açımız değişti. Birçok şeyi gördük, öğrendik. Kimlerin yanımızda olduğunu gördük. Burasını bir mevzi olarak görüyoruz. Sendika mücadelemiz burasıyla bitmeyecek. Sendika buraya mutlaka girecek, kazanacağız!

YD: Son olarak işçi-emekçilere söylemek istedikleriniz nelerdir?

İşçi-emekçilere söylemek istediklerimiz, sendikalı olmaktan korkmasınlar. Örgütlenme bilincinin farkında olsunlar. Bu bilince sahip işçiler diğer işçilere de öğretme konusunda yılsınlar, motive olsunlar.

"Taşeron kadro" yalanı patladı

HABER MERKEZİ- Devletin "Taşeron kadro" yalanı patladı; işçiler Ataşehir, Beşiktaş ve Ege Üniversitesi'nde işe alınana kadar oturma eylemine başladı.

Geçtiğimiz günlerde "güvenlik soruşturması" bahanesiyle kadroya alınmayıp işten çıkarılan Ataşehir Belediye işçilerinin yanı sıra Beşiktaş Belediyesi ve Ege Üniversitesi'nde işten çıkarılan işçiler oturma eylemine başladı.

Ege Üniversitesi'nde 400'den fazla taşeron işçisinin "güvenlik soruşturması" öne sürülerek işten atılmasına yönelik tepkiler büyüyor. İşten atılmalarına karşı seslerini duyurmak isteyen taşeron işçileri, üniversite önünde oturma eylemine başladı.

Sabah 08.00'de eyleme başlayan taşeron işçileri, "güvenlik sorgulaması" gerekçesiyle işten atıldıklarını ancak Adalet Bakanlığı tarafından yapılan adli sicil sorgulamasında herhangi bir kayıtlarının çıkmadığını dikkat çektiler.

Şeker fabrikaları bir bir satılıyor: Kırşehir, Niğde, Çorum, Yozgat...

HABER MERKEZİ- Devletin şeker pancarı üretimine yönelik saldırıları sürüyor. Şeker üretimi yapan fabrikaları özelleştireceğini duyuran devlet, işçilerin, köylülerin tüm tepkilerine rağmen fabrikaları satmaya başladı. Şeker fabrikalarına saldırıda ilk satılan Niğde Bor şeker fabrikası oldu.

Niğde Bor Şeker Fabrikası'nın yanı sıra Çorum, Yozgat ve Kırşehir şeker fabrikaları da ihale ile satıldı. Şeker fabrikalarını en yüksek teklifi veren Doğu Holding kazandı.

DDSB üyeleri Ataşehir'de direnişe geçen taşeron işçileri ziyaret etti

İSTANBUL- "Güvenlik soruşturması" bahanesiyle kadroya alınmayıp işten atılan Ataşehir Belediye işçileri, belediye önünde direnişlerini sürdürüyor. Belediye önünde oturma eylemlerini sürdüren taşeron işçileri, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) üyeleri ziyaret etti.

Direnişe geçen taşeron işçilerini direnişin 2.gününde(5 Nisan) ziyaret ettiklerini belirten DDSB üyeleri yaptıkları konuşmada "Egemenler taşeron kadro söylemiyle ortaya çıksa da aslında durumun hiçte böyle olmadığını aksine taşeron kadro denilerek binlerce taşeron işçisinin işten atıldığını, keyfi güvenlik soruşturmalarına maruz kaldıklarını" vurguladılar. Muhalif kimliklerinden dolayı

kadroya alınmadıklarının altını çizen işçiler, "CHP her ne kadar 'güvenlik soruşturmasının bizlerle alakası yok, bunu AKP yapıyor dese de', CHP de AKP'nin bu politikalarına çanak tutuyor. Bazı belediyeler güvenlik soruşturmaları olumsuz gelse de inisiyatif kullanarak işçi atmadılar ama burada durum böyle değil, CHP burada bu söylemin arkasına sığınıyor" dedi.

Gezi Direnişi'nde polislin attığı gaz fişegiyle hayatını kaybeden Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan ile 1 Mayıs 2013'de polislin attığı gaz fişegiyle yaralanan Dilan Alp de Ataşehir Belediyesi'nde işten atılan işçiler arasında yer alıyordu.

Binlerce taşeron işçisini güvenlik so-

ruşturmaları gerekçe gösterilerek işlerinden atıldığını belirten Dilan Alp, "bizim yaptığımız bu direnişin atılan diğer taşeron işçilerine de umut olacağını düşünüyoruz. Bize sadece güvenlik soruşturmasının sonucu olumsuz geldi diyorlar, neden olumsuz olduğunu sorduğumuzda bir sebep söylemiyorlar. Güvenlik soruşturmaları zaten İl Emniyet Müdürlüğü'nden geliyor. Bu durumun bilinçli olarak yapıldığını düşünüyoruz. Buradaki tüm işçiler işlerine geri dönene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Tek bir işçi bile işe alınmasa yine onun için burada olacağız" dedi.

Taşeron işçilerinin direnişi işten atılan 109 işçinin 9 Nisan'da işe dönmesiyle zaferle sonuçlandı.

Sansür ve Yasaklara Karşı Gerçeğin Sesini Haykıralım!

Yığınlara bir fikri, görüşü aktarmada önemli bir rol oynayan basın-yayın alanını devrimci-komünistler sınıf mücadelesinde etkili bir ajitasyon-propaganda olarak kullanmışlardır. Sınıf savaşımında teorik ve pratik çalışma, tek bir çalışmada birleşir: "inceleme, propaganda, örgütlenme". Örgütlenme çalışmasında propandada faaliyeti etkili bir silahtır. Devrimci propaganda faaliyetini gerçekleştirmede kullanılan etkili araçlardan biri de devrimci yayın organlarıdır.

Kitle iletişim araçlarının 1960'lardan sonra hızlı gelişimi ve geniş kitlelere ulaşabilen kapsamı egemen sınıfları bu alanı güçlü bir propaganda aracı olarak kullanmaya ve tanzim etmeye yöneltti. Çünkü bu alanda etki gücünü elinde bulundurmamak demek; kitleleri bu araçla manipüle etme, bilinç bulanıklığı yaratmak demektir. Sınıflı toplumlarda basın-yayın, egemen sınıfların en geniş ajitasyon-propaganda aracı olarak karşımıza çıkmaktadır. Chomsky'ye göre; kitle iletişim araçlarının gündemlerini siyasal iktidarlar belirler. Egemenler, kitle iletişim araçları üzerinden, toplumsal tartışmaların çerçevesini ve gündemini belirleyerek, karşıt tartışmaları toplumun gündeminden uzaklaştırma yeteneğine sahiptir.

Yığınlara bir fikri, görüşü aktarmada önemli bir rol oynayan basın-yayın alanını devrimci-komünistler sınıf mücadelesinde etkili bir ajitasyon-propaganda olarak kullanmışlardır. Sınıf savaşımında teorik ve pratik çalışma, tek bir çalışmada birleşir: "inceleme, propaganda, örgütlenme". Örgütlenme çalışmasında propandada faaliyeti etkili bir silahtır. Devrimci propaganda faaliyetini gerçekleştirmede kullanılan etkili araçlardan biri de devrimci yayın organlarıdır.

Egemenlerin özellikle içinden geçtiğimiz süreçte muhalif basına dönük saldırılarının temelinde yatan neden; kitlelere gerçeklerin taşınmasına set çekmek, şovenizm zehrini kapsamlı bir biçimde onlara empoze etme ve devrimci dinamiklerle buluşmalarını engellemektir.

**OHAL SONRASI MUHALİF
BASINA YÖNELİK SALDIRILAR**
OHAL sonrası yüzlerce basın-yayın

kuruluşu kapatılmış yine yüzlerce gazeteci tutuklanmıştır. Basına yönelik kapatma, tutuklamalar ilk olmamakla birlikte OHAL'in ilan edildiği Temmuz 2016'dan sonra boyutlandığını görüyoruz. Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın (TGS) verilerine göre OHAL sonrası tutuklanan gazeteci sayısı 145'tir. Çağdaş Gazeteciler Sendikası ise toplamda tutsak gazeteci sayısını 158 olarak ifade ediyor.

Özgür Gazeteciler İniyatifi'nin (ÖGİ) Mart ayını kapsayan ihlaller raporuna göre bu ayda 41 gazeteci gözaltına alındı, 2 gazeteci tutuklandı, 3 gazeteci hakkında dava açıldı, 83 gazeteci yargılandı, 30 gazeteciye toplam 178 yıl 4 ay hapis cezası verildi, 1 gazete ve 1 matbaaya kayyım atandı, 1 gazetecinin bazı köşe yazıları sansürlendi, 1 dizi yayınlanmadan sansürlendi, internet RTÜK'ün denetimine girdi, 1 gazete 12 kez BTK tarafından engellendi.

27 Mart gece saatlerinde Özgürlükçü Demokrasi gazetesine ve gazetenin basıldığı Gün Matbaası'na baskın düzenleyen polis matbaa ve gazete çalışanlarını gözaltına alarak bu kurumlara kayyım atadı. Matbaaya kayyım atanması ve çalışanlarının gözaltına alınmasının ardından burada basılan ve Türkiye'nin tek Kürtçe yayın yapan günlük gazetesi olan Welat da basılamaz duruma getirildi. Farklı bir konseptle gelişen bu saldırıların devrimci-demokrat yurtsever basına dönük en geniş saldırı dalgasının habercisi olacağını öngörmek mümkün. Kürtçe yayın yapan tek günlük gazete olan Welat'ın basımının yasaklanması Kürt diline ve kültürüne yönelik düşmanlığının göstergesidir.

**KİTLE İLETİŞİM ARAÇLARINI
BİLİNÇLİ VE ETKİLİ KULLANMA**

Ülkemizde kitle iletişim araçlarının gelişimi ve günümüzdeki işlevselliği Kuzey Afrika ve Arap coğrafyasındaki halk hareketleri ve Gezi İsyanı gibi süreçlerde karşımıza çıktı. Öyle ki sosyal-medya üzerinden yığınların birbirleriyle iletişime geçtiği, eylemlerin haber ve duyurularının bu alanlar üzerinden hızlıca yayıldığını gördük. Bilgiye erişimin "anlık" olduğu sosyal-medya interaktif olma yönüyle gençler başta olmak üzere her kesimden milyonlarca insanın bilgi ve haberlere ulaşmada kullandığı önemli bir alan. Devrimci, muhalif basın da günlük haber, güncel makaleler ile kitlelere buradan "anlık" sesleniyor.

Basılı yayına nazaran dijital-medya da haberler, güncel gelişmeler daha hızlı yayılabilir. Bu avantajı etkili bir A/P çalışmasıyla birleştirmek, kitlelerin devlet ile arasındaki çelişkilerini her alanda olduğu gibi buradan da teşhir etmek önemlidir.

Kitlelerin söz ve ifade özgürlüğünün engellenmesi, kadın cinayetleri, çocuk istismarı, yoksulluk ve sömürü, Kürt ulusu üzerindeki imha, inkar ve baskıyı sayfalarına taşıyarak, gerçeğin sesini tüm sansür ve engellemelere rağmen kitlelere ulaştıran devrimci-demokrat yurtsever basına karşı geliştirilen "susturma", "kötürüm bırakma" "alan birkamama" politikalarına karşı en geniş ve yaratıcı ajitasyon-propaganda faaliyetleri hayata geçirmeli, olası engellemelere ve kapatılmalara karşı emekçi yığınlara gerçekleri ulaştırmada ısrarlı ve kararlı olmalıyız. Devrimci basına yönelik saldırıların kapsamlı olduğunu bilince çıkarmalı, tüm devrimci-demokrat yayınları sahiplenmeli dayanışmayı yükseltmeliyiz.

DUYURU

32. YILINDA
Yeni Çernobiller Yaşanmaması İçin
Sinop'tan Munzur'a
Mücadeleyi
Dayanışmayla Büyütelim!
13 Nisan Cuma
19.00-22.30
Cemil Candas
Kent Kültür Merkezi / ŞİŞLİ
19 Mayıs Mah. Halksokakı Cad. No. 168

PROGRAM
Sanatçılar
Mehmet Ekiçi
Pinar Aydınlar
Ayla Yılmaz
Musa Bakı
Konuşmacı:
Cemalettin Küçük
Mezarlari Yüksek Mühendisi
Sorumlu:
Ayten Toprak
Gökhan Zekiogulları

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ (MÇD)
munzurcevre20@gmail.com 0534 972 92 28 0533 487 98 71
Fatih Sultan Mehmet Cad. İzci İş Merkezi Dikmeydanı / İSTANBUL

Sosyal Medya Üzerine

“Her faaliyet biçimi, A/P aracı risk içerebileceği gibi sosyal medyanın da risk barındırması, bu A/P aracını kullanmayacağımız anlamına gelmez. Bu noktada önemli olan, kullanım amacımızın ne olduğu ve nasıl kullanıldığıdır.”

Teknolojinin gelişmesiyle birlikte yakın tarihte yaşamımıza giren sosyal medya, sonsuz bir bilgi denizi olmakla birlikte, bilginin güvenilirliği, manipülasyon ve güvenlik açısından birçok riski barındırıyor. Yazılı basın artık daha fazla sosyal medyada yer almasıyla; hız kazanma ve kitlelere daha kolay ulaşım anlamında faydaları olduğu söylenebilir. Fakat bu faydaların yanı sıra sosyal medya, sistemin ve devletin kontrolüne açık bir alan olması nedeniyle, istihbarat servislerinin en önemli bilgi kaynağı haline geliyor, ciddi güvenlik sorunlarına yol açıyor. Öyleki geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapan Ulaştırma ve Haberleşme Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Galip Zerey, “İnternet erişim noktalarının ikisi İstanbul’da, biri de Ankara’da planlandı. Türkiye’deki insanlarımızın bilgileri, yurt dışına gidip gelmek zorunda kalmayacak” dedi. Bu açıklama devletlerin, sosyal medya kullanıcılarının bilgilerine eriştiğinin kanıtı niteliğindedir.

Her faaliyet biçimi, A/P aracı risk içerebileceği gibi sosyal medyanın da risk barındırması, bu A/P aracını kullanmayacağımız anlamına gelmez. Bu noktada önemli olan, kullanım amacımızın ne olduğu ve nasıl kullanıldığıdır. En başta bu alanın devlet ve şirketler aracılığıyla sistemin kontrolü altında olduğunu unutmamak gerekir.

Artık Türkiye Devrimci Hareketi’nde yazılı basından daha çok yerine bir alternatif olarak tartışılan sosyal medya, sistemin hedefine girmekten kurtulamamıştır. Gün aşırı devrimci, muhalif basının sitelerine mahkeme kararıyla erişim engeli getiriliyor, sosyal medya hesapları kapatılıyor. Devletin yandaş sanatçıları “özgürüz” naraları eşliğinde sosyal medya ağlarını kapatmaktan söz ederken, devlet de sosyal medya ağlarını daha fazla gözetim altına almaya çalışıyor.

Sistemin kontrolüne açık bir alan olan sosyal medyada, kişisel paylaşımları nedeniyle binlerce insan gözaltına alınmış, yüzlercesi tutuklanmıştır. Özellikle Efrin işgali sonrası

devrimci, demokrat ve muhaliflere yönelik “sosyal medya operasyonu” başlatan devlet, içerisinde “Efrin”, “barış” gibi kelimeler geçen paylaşımlar nedeniyle 845 kişiyi gözaltına almıştır. Mücadelenin birçok alanı kit-
lelere A/P
ya -

pabil-
mek için
uygunken, sos-
yal medyayı farklı bir bi-
çimde kullanılabilmenin olanakları
varken bugünkü koşullarda sosyal
medyada yapılan bir paylaşım nede-
niyle tutsak düşmek pek de ‘tercih
edilecek’ bir durum değildir.

Sistemin kontrolüne açık olan ve aynı zamanda sistem tarafından hedef haline getirilen sosyal medyanın oluşturduğu riskin bir yanını devletin sindirme politikası amacıyla yürüttüğü gözaltı ve tutuklama terörü oluştururken bir yanını da kişisel bilgilerin özel şirketlerce çalınması ve satılması oluşturuyor. Facebook gibi uygulamalara kaydolurken verdiğimiz kişisel bilgilerin güvende olmadığı sürekli dile getirilirken, facebook kullanıcılarının kişisel bilgilerinin çalındığı ve parayla satıldığı ortaya çıktı. Facebook tarafından yapılan açıklamada bir danışmanlık şirketi

olan Cambridge Analytica’nın izinsiz bir şekilde 87 milyon kullanıcının kişisel verilerine ulaştığı belirtildi. 2014 yılında Cambridge Üniversitesi Profesörü Aleksandr Kogan tarafından ABD seçmeni hakkında ayrıntılı psikolojik profil çı-

tarz vurgulanması gereken toplumsal hareketlenmelerde sosyal medyanın ve hareketin başat öğe olmaktan öte bir haberleşme aracı olarak kullanılmasıdır. Toplumsal hareketler, gerçek toplumsal güçlere dayanır, sosyal medyada yaratılan etki ancak bu gerçeklik üzerinde yükselir. Aksi bir yaklaşım toplumsal muhalefeti sanallaştırarak etkisizleştirdiği gibi ciddi şekilleniş ve güvenlik problemlerine de kapı aralamaktadır. Devrimciler, muhalifler sosyal medyayı A/P üzerine oturtmalı, gerçek ilişkilere dayalı toplumsal gücün yerine ikame etmeye çalışmamalıdır.

Devletin hedefi haline gelen sosyal medyanın sistemin kontrolü altında olduğu ‘bilinse’ de örgütsel denetlemeden uzak, bireysel “alanlar” haline geliyor. Örgütsel mekanizmadan, denetimden uzak bu alanda oluşturulan bireysel yaşamlar, yozlaşmaya ve dejenerasyona da zemin sunabiliyor. Sosyal medyada kurulan ikili ilişkiler, gerçek ilişkilerin yerini alıyor, gerçeklikten uzaklaşarak politik ilişkileri de sanal hale geliyor. Bunun yarattığı deformasyonun geniş anlamda muhalif güçlerde özelde örgütsel yapıların tabanında sistemin kültürel etkisi ve denetimini geliştiriyor. Sosyal medyanın rolü ve işlevinin her dönem çeşitli tartışmalara konu olması kaçınılmazdır. Bu konuda tümünden “yaksakçı” ya da “bireysel özgürlükçü” bir tutum benimsenemez. Toplumsal hareketler bakımından sosyal medyayı belirleyen asıl şey mücadelenin, direnişin, sokağın kendisidir. Kimi dönemler mücadeleye katkısı öne çıkarken kimi dönemler yozlaştırıcı etkisi öne çıkabilmektedir. Bu durum bize sosyal medya ve iletişim araçlarının her dönem farklı amaç ve biçimlerle kullanılması zorunluluğunu dayatır. Özellikle örgütlü, devrimci bir mücadelenin parçası olanlar bakımından sosyal medya, üzerinden atlanamayacak kadar önemli bir meseledir. Disiplin ve ilkelerin kolektif karşısında “bireysel gizlilik” içeren bu alanlarda bozuma uğratılması ve sıradanlaştırılarak sisteme açık hale getirilmesine izin verilmemelidir.

kar-
ma y ı
amaçlayan bir
anket uygulaması olan
Cambridge Analytica’nın, kişisel ve-
rileri ve oluşturduğu kişi profillerini,
ABD yerel seçimlerinde belediyelere
parayla sattığı belirtildi.

DEZENFORMASYONA AÇIK BİR ALAN OLARAK SOSYAL MEDYA

Sistem tarafından denetim altında tutulmaya çalışılan bu alan bilgiyi hızlı ve kolay ulaşılabilir hale getirdi. Ancak bu hızlı ve kolay ulaşım, bilginin güvenilirliği bakımından, sorgulamayı ve bilginin kaynağını belirsiz hale getiriyor. Devrimci, muhalif basının imkânlarının yetersizliğine karşın burjuva medyanın sınırsız imkânları, dezenformasyona, kitlelerin manipüle edilmesine hizmet ediyor. Ülkemizde de sosyal medya Gezi İsyanı sonrası toplumsal hareketlerde önemli roller üstlenen bir haberleşme aracına dönüşmüştür. Burada bu

Ekonomi Nereye: Çöküş Mü Büyüme Mi?

“Sermayeyi ve özelde ülkemiz egemen sınıflarının geleceğini belirleyen asıl çelişkiler emeğin durumunda gizlidir. Son tahlilde ekonomiyi belirleyen ve ona şeklini veren “sihirli el” kapitalist piyasa değil sınıf mücadelesidir.”

Son birkaç haftadır Türkiye ekonomisinin durumu ve geleceğine dair tartışmalar hız kazandı. Ülke içinde bakanlar, patronlar, Cumhurbaşkanı peşi peşine açıklamalar yapıyor yabancı haber ajansları ve uluslararası finans kuruluşu temsilcilerinden de çeşitli uyarı ve değerlendirmeler gecikmedi. Ekonomideki büyümenin devam ettiği belirtilirken **faiz, enflasyon, işsizlik ve dış ticaret açığındaki artışlar** olumsuz gidişata işaret ediyordu. Belli sektörlerde (konut, otomotiv, beyaz eşya, mobilya vb.) belirgin düşüşler gözlemlenirken **Ülker ve Doğu** gibi büyük holdingler dahi bankalardan yapılandırma istemek zorunda kaldı. **Euro ve dolar**, TL karşısında rekor seviyelere yükselirken özel sektörün döviz borcunun ayrı bir tartışmaya yol açması hatta hükümet nezdinde tezat açıklamalara konu olması dikkate değerdi.

Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek'in şirketlerin döviz borcunu yönetemedikleri ve sınırlama getireceklerini belirtmesi yanında “*Şu anda faizler nispeten düşük, ekonomiler büyüyor ama yağmur yağacak*” uyarısı birçok tartışmayı beraberinde getirdi. Hükümetin ve özelde T. Erdoğan'ın Efrin işgalinin ardından seçim hesapları da dahil olmak üzere yaratmaya çalıştığı istikrarlı görüntüyü bozması ve ekonomiye dair yalanları kısmen deşifre etmesi nedeniyle M. Şimşek'in istifasının gündeme getirilmesi ekonomideki gelişmelerin hükümet içinde de ciddi çatlaklara yol açtığını gösterdi. Bilindiği gibi M. Şimşek uluslararası sermayenin, Türkiye ekonomisindeki, özellikle finans sektöründe sözcüsü ve kontrolörü niteliğindedir. Mehmet Şimşek'in bugüne kadar çok kere rastgelindiği üzere hükümetten ‘bağımsız’ çıkışlarının ve ‘dokunulmazlığı’nın bugün T. Erdoğan tarafından doğrudan hedef alınması, AKP hükümetinin ekonomik sorunları yönetmede yaşadığı krizin bir sonucu olarak görülebilir. **Uluslararası Finans Enstitüsü’nün (IIF) Başkanı Tim Adams**’ın “*Umarım görevinde kalır. Şimşek sorunları anlayan, ne yaptığına bilen, uluslararası düzeyde çok saygın bir isim*”, “*Şimşek’in görevinde kalması Türkiye’nin çıkarına. O, ülke için önemli bir yüz*” şeklindeki açıklamaları uluslararası finans sermayesinin Şimşek’in arkasında durması bakımından da anlamlıdır.

Mehmet Şimşek ‘ülke ekonomisinin çıkarlarını düşünerek’ bu tarz bir açıklamayı ilk defa yapmıyor. Onun asli

görevi uluslararası sermayenin Türkiye’deki yatırım ve faizlerini garanti altına almaktır. Bunu yaparken Türkiye ekonomisinin yaşadığı güncel ve olası riskleri gözetmek zorundadır. Çünkü Türkiye gibi yarı sömürge bir ülkede emperyalist sermayeyle yerli kompra-

dor sınıfların çıkarları özünde ortaktır. Diğer yandan çıkarlardaki ortaklık farklı çıkar ilişkileri, dönemselsel ya da biçimsel kimi farklılıklar, çelişkiler olmadığı anlamına da gelmez. Bu çelişkiler düne kadar AKP hükümeti ve T. Erdoğan tarafından da tolere edilebilirken bugün artık bu çelişkilerin dahi ciddi kırılma noktaları tetiklediği bir tabloyla karşı karşıyayız.

Uluslararası Finans Enstitüsü’nün (IIF) “Türkiye ekonomisi türbülansa girebilir”, “Yüksek enflasyon, ithal sermayeye bağımlı olmanız bu yüzden her gün piyasadan borçlanmanız gerekiyor. Bu da ülkeyi zor zamanlarda kırılma hale getiriyor” belirlemesi; uluslararası haber ajansı Reuters’in “Türkiye en kırılma piyasası” açıklaması; ABD ve Çin arasında yaşanan ticaret savaşının dünya ekonomilerine olası etkileri üzerinden yapılan uyarılar, AKP hükümetinin ülke içi ve dışında yarattığı imajı ciddi düzeyde zedelemeye başladı. Özellikle enflasyon baskısı, cari açık, bütçe açığı, GSYH’nin yüzde 5.0 civarında kalması gibi olumsuz veriler üzerinden Türkiye ekonomisinin aşırı ısındığına, bundan kaçınmak gerektiğine dair vurgular T. Erdoğan’ı özellikle rahatsız etmişe benziyor.

AKP hükümetinin “*ekonomiyi soğutmayacağı, frene basamayacağı*”na dair belirlemeler Başbakan B. Yıldırım’ın “*Efendim ‘ekonomiyi soğutun’. Soğuttun mu sırtındaki ter soğursa hasta olursun. Soğumayacak, terleme-*

ye, üretmeye devam edeceğiz” şeklindeki açıklamasıyla teyit edilmiş oldu. Ekonomiye dair uyarı ve tedbirlerden rahatsızlığını ifade eden sadece Cumhurbaşkanı ve Başbakan değildi elbette. Ekonomik “istikrar” ve “imajın” korunmasından en fazla kar sağlayan-

ların başında TÜSİAD geliyor. TÜSİAD Başkanı Bilecik’in “Büyük ve kurumsallaşmış şirketlerin pek çoğu bu riski iyi yönetiyor. Risk yönetmeyi başaramayanlar var diyerek, bütün iş dünyasına böyle bir uygulamanın ortaya konmasını doğru bulmuyoruz. Endişeler haksız demiyorum ama evin içinde bir fare var diye bütün evi yakmak gibi bir pozisyon olmaması gerekir.” yönündeki açıklaması “en büyüklerin” riski kendi dışına atma isteği olarak da değerlendirilebilir.

T. Erdoğan’ın “*Yurtdışına gitmeden önce faizlerle ilgili bir toplantı yaptık. Düşürülmesinden bahsettik. Sonra ben yurtdışındayken, Merkez Bankası faiz artırdı. Bir de tek adamlık derler, bu nasıl tek adamlıksa, karar alıyoruz uygulamıyorlar. Benim arkamdan iş çevirdiler*” açıklaması hükümet içindeki çelişkilere işaret etmenin yanında ekonomi yönetiminde gidilmesi planlanan değişikliklerin de habercisi niteliğindedir. Bu kapsamda ekonomi konusunda M. Şimşek’in değil de CB. Sözcüsü İ. Kalın’ın açıklamalarda bulunması gözlerden kaçmadı. Ekonomi ile ilgili bazı bakanlıkların birleştirilmesi ya da başbakanlığa bağlanması gündemde olduğuna dair haberler T. Erdoğan’ın ekonomiyi de tümüyle tek elden yürütmek istediğini gösteriyor. Eğer olumlu karar alınırsa, Hazine Sorumlu Başbakan Yardımcılığı, Maliye Bakanlığı ve Kalkınma Bakanlığı tek çatı altında toplanacak. Varlık Fonu uygulamasına paralel bir biçimde ekonominin tek elde merke-

zileştirilmesi hem hükümetin uygulamak istediği politikalar hem de ekonomik riskleri yönetebilmek için zorunlu görülüyor. Yakın zamanda Doğan Medya Grubu’nun Demirören’e satışı gündeme gelmiş fakat Demirören’in bu ekonomik güce sahip olmadığı dikkatlerden kaçmamıştı. **Nitekim Demirören’e kredi sağlayanın Ziraat Bankası olması, bu bankanın da Varlık Fonu’na devredilmiş olması aslında Doğan Medya’nın satın alınmasının arkasında T. Erdoğan’ın olduğu teyit edilmiş oldu.**

Hükümet içinde ve dışarıda ekonomiye dair artan huzursuzlukların ve çatlak seslerin kısılması iktidar partisi açısından özel bir önem taşıyor. Seçim yatırımlarının tartışıldığı bugünlerde hükümetin teşvik paketlerini ve KOBİ’lere krediyi gündeme getirmesi ekonomiyi ayakta tutmanın ötesinde toplumu kontrolde tutmanın da özel bir aracına dönüştü. Emeğin milli gelirden aldığı payın resmi rakamlarda dahi ciddi düşüş gösterdiği koşullarda AKP tabanını da kemiren bir biçimde emekçi sınıflarda ve küçük ve orta ölçekli işletmelerdeki kötü gidişat hükümetin korkularını büyütme devam ediyor. Artık yüksek sesle ekonomik krizin tartışıldığı bugünlerde 2001 krizini de aşan bir biçimde daha çok 1994’ü anımsatan gelişmelere vurgu yapılıyor. Hatırlanacağı üzere 94’te yaşanan krizin etkisi derin olmuş, ekonomik ve siyasi yapıyı alt üst eden bir gerçeklik kazanmıştı. Hükümetin her dönem farklı ataklarla ekonomik krizi bir biçimde öteleyen ve siyasi iktidarını korumaya odaklı uygulamalarının ekonomide artık büyük bir çöküntüye doğru yol aldığı hemen herkesin ortaklaştığı bir görüştür. Fakat ekonomideki gelişmelerin, risk ve fırsatların ne yönde gelişeceğine dair hazır bir reçete yoktur. Dünya çapında yaşanan ekonomik durgunluğun Türkiye gibi yarı sömürge ülkeler açısından büyük bir risk taşıdığı genel kabul görse de gelişmelere asıl yön verecek olanın işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi olduğu unutulmamalıdır. Bugün fazlasıyla siyaset düzleminde tartışılan konularda, sermayenin neo-liberal politikalarına paralel Türkiye gibi ülkelerde uygulanan emek rejiminin belirleyiciliği vardır. **Dolayısıyla sermayeyi ve özelde ülkemiz egemen sınıflarının geleceğini belirleyen asıl çelişkiler emeğin durumunda gizlidir. Son tahlilde ekonomiyi belirleyen ve ona şeklini veren “sihirli el” kapitalist piyasa değil sınıf mücadelesidir.**

VATANINA TUTUNMA AZMİDİR FİLİSTİN!

İnceden akan bir sızıntı değil artık yeryüzünü sararak oluk oluk akan kan; o ağır, dayanılmaz kokusuyla boydan boya. Metanın hükmü, korkunç yıkıcılığı ve esareti altında vatana tutunma azmi baştan ayağa sancı. En derin maviliklere üstünü sadece ülke toprağıyla örterek yürümenin vazgeçilmezliğine sahip olduğunda insan, neyin hükmü verecek rengini geride bıraktıklarına ya da hangi yarayı saracak, yokluğunla açılan yaralar... Özgürlük hangi çölün vahası, aşk hangi yarda asılı bu vatansız bedenlerde...

Filistin'in 1947'de BM kararıyla ikiye bölünmesi Siyonist işgalin resmileştirilerek kabul edilmesiydi. Geleneksel noktada bu işgal Filistin topraklarının yaklaşık %85'inde hakim hale gelmiş durumdadır. Kalan %15'lik Filistin toprağı ise Siyonist İsrail devletinin binlerce "yeni Yahudi yerleşim yerleri inşaatı" kararlarıyla da Siyonizmin işgal planı kapsamına alınmış durumda. Ve İsrail bu plandaki kararlılığını her pratiğinde gösteriyor. Filistinliler tarafından 30 Mart 1967'de İsrail'in binlerce dönümlük Filistin toprağına el koyması karşısında direnişe geçen Filistinliler'den altısının katledilmesine atfen her yıl yapılan "Toprak Günü" eylemlerinde yapılan yeni katliam İsrail'in bu yöndeki son icraatlardan birisidir.

Filistinlilerin topraklarına geri dönüş isteğini de içeren işgal karşıtı "Toprak Günü" yürüyüşlerinin bu yıl, Filistinliler'ce "Büyük Felaket" olarak adlandırılan İsrail'in kuruluşunun ilan edildiği 15 Mayıs'a kadar devam etmesi hedefleniyordu. Eylemin daha ilk gününde İsrail askerlerince açılan ateş sonucu 16 Filistinli katledildi, 1400'den fazla Filistinli yaralandı. Devam eden süreçte ölü ya da yaralıların artmaması için Siyonist işgalcilerin önünde bir engel yok. Peki bu şaşırtıcı bir durum mu? Elbette hayır... Emperyalistler, gerici bölge devletleri, işbirlikçi Filistin yönetimi ve çeşitli çizgilerden Filistin direniş hareketleri ve çok daha fazlası ade-

ta bir dejavu etkisiyle "ben bu filmi gördüm"den öte bir umut yaratmıyor. Mesela Kuveyt'in -bu başka bir gerici bölge devleti de olabilirdi- talebi üzerine BMGK'nin acil toplanmasına karşın (Kuveyt'in BMGK'ne çağrısı İsrail'in işgal saldırılarını durdurmak için harekete geçilmesi yönündeydi) bu toplantıdan bırakalım çağrıya yanıt olacak bir kararın çıkmasını, ABD'nin itirazı üzerine İsrail'e karşı bir kınama kararının bile çıkmaması ilk defa mı yaşanıyor? BM Genel Sekreteri Antonia Guterres'in Gazze'de yaşananlarla ilgili acil olarak bağımsız bir soruşturma çağrısında bulunmasına katliamcı İsrail tarafından ret yanıtı gelmesi ve İsrail askerlerinin de kahraman ilan edilerek övülmesini ilk defa mı yaşıyoruz?

Yapılan açıklamalar içinde İsrail Savunma Bakanı Liberman'ın bu yöndeki çağrıları "iki yüzlü sesler" olarak nitelendirmesi ve bunu yüksek sesle söylemesinin ise altı çizilmelidir. İfade edilen tek doğru gerçeklik olması boyutuyla da "takdiri hak eden" bir nitelendirme olduğu söylenmelidir. Elbette bu ifadeler kuruluş aşamasından bugüne İsrail'den desteğini esirgemyen emperyalist devletler ve onların işbirlikçisi gerici bölge devletlerine karşı yalnızca küçük bir "nezaketsizlik" olarak görülüp geniş bir hoşgörülle tolere edilecektir!

TC'nin tavrı ise yine bize hiç yabancı olmayan "yağmam ama gürlüm"

türünden... Elbette İsrail de bu gürlmeleri cevapsız bırakmadı. İsrail ile "terör" polemikine giren Erdoğan'a bizzat İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu "Dünyanın en ahlaklı ordusu, yıllardır sivilleri ayırım gözetmeden bombalayan birinden ahlak dersi almayacak" şeklinde oldu.

Arap Birliği'nin Filistin gündemli boş ama acil toplantısını da bu gelişmelere eklersek Filistin halkının işgalci İsrail karşıtı eylemleri durursa tablo netleşmiş, yeni olmayan film bir sonraki çekimlere kadar tamamlanmış olacaktır. Bundan sonrası Filistin halkının bütün kuşatılmışlığına, yalnızlığına karşı artık çoktan bir varlık yokluk meselesine dönüşen Siyonist işgale karşı mücadelesine bağlıdır. Ne Filistin halkının yalnız olmadığına dair atılan kuru sloganlar ne de artık bir avuntu bile olmayan göstermelik toplantılar Filistin halkının yarasını sarabilir. Hele hele bugün artık Filistin siyasetinde söz sahibi olan odakların da kabul ettiği ancak Siyonist İsrail'in bugünkü konjunktürde gündeminden tümenden kaldırdığı, emperyalist çözüm olarak sunulan "iki devletli çözüm" mümkün değildir. Bu durum herkesin bildiği ama yüksek sesle söylenmediği için sanki yokmuş gibi davranılan bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır. Ve bugün herkes biliyor ki Filistin halkının ve direniş mücadelesinin *Anka* olmak dışında bir seçeneği kalmamıştır.

Hasan Gülüm: Gelin canlar zalimin zulmüne karşı bir olalım!

Alevilerin kimliğine, inançlarına ve yaşayış biçimlerine yönelik saldırılar Dersim'den Maraş'a, Çorum'dan Sivas'a hafızamızın derinliklerinde yer almaktadır. Hesabı yarım kalan bu saldırılar hafızamızın bir köşesinde sanki daha dün yaşanmış gibi dururken, her geçtiğimiz gün üzerine yeni saldırılar yeni yöntemler eklenmektedir. Devlet bir taraftan Alevilerin ibadet yerlerini yıkarak inançlarını yasaklarken, diğer taraftan cemevlerinde bulunan üye ve yöneticileri gözaltı ve tutuklama terörü ile sindirmeyi hesaplamaktadır.

Maraş'ta yapılan katliam öncesi Alevilerin evleri tek tek işaretlenerek yaşadıkları yerler öncesinden tespit edilmişti. Son yıllarda ise yine birçok bölgede Aleviler'in evleri gece yarısı bilinen ancak "bilinmeyen" şahıslarca işaretlenerek Aleviler'e ikinci bir Maraş'ın çok yakın olduğu mesajı verildi. 1978'de Maraş'ta katliam gerçekleştiğinde iktidarda CHP varken bugün AKP yer almaktadır. Sözün kısası Osmanlı'dan günümüze yapılan ve yapmayı planladıkları bütün katliam ve asimilasyon politikalarının arkasında sadece isim değiştiren ancak özünü asla unutmayan bir devlet gerçeği durmaktadır. Günümüzde bu saldırılar Maraş'ın çok yakın olduğu mesajları, gözaltı-tutuklama terörü, baskı ve inkar şeklinde ve daha birçok örnek verebileceğimiz saldırılarla devam etmektedir.

Alevilere yönelik gerçekleşen saldırılara ilişkin **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Atasehir Şube Başkanı Hasan Gülüm**'ün görüşlerine başvurduk. Yaptığımız söyleşide Gülüm, bütünlüklü saldırılara, toplumun ezilen tüm kesimlerinin ortak bir karşı koyuş tavrı ile mücadele etmesi gerektiğini ve kazanımın ancak o zaman mümkün olabileceğini ifade etti.

YD: Alevilerin TV kanalları kapatılıyor, üye ve yöneticileri gece yarısı yapılan ev baskınları ile gözaltına alınarak tutuklanıyor. Aleviler bu saldırıyı nasıl değerlendiriyor?

Hasan Gülüm: Aleviler yüzyıllardır inançları ve kimlikleri nedeniyle ötekilerden olan bütün kesimler gibi her türlü baskıyı ve zulmü yaşamış bir halktır. Bu baskıların en önemli ayağını ise devletin asimilasyon politikaları oluşturmakta ve bu politikalara dayalı olarak Alevilerin inançları inkar edilmekte. Bu saldırılardan bir diğeri de Alevilerin inanç yeri olan cemevlerinin inkâr edilmesidir. Aleviler kendi ibadet yerlerini kurarak inançlarını ve var olduklarını yüksek sesle haykırdıkça tekçi zihniyet de saldırılarını o denli artırmaktadır.

Fiili olarak yapılan saldırılarla, yok sayma, inkâr ve katliamlarla yolumdan döndüremedikleri Aleviler'i farklı müdahale yöntemleri geliştirerek engellemeye çalışıyorlar. Ceme-

vi-cami projesi ise bu saldırının bir yanını oluşturmaktadır. Bugüne kadar Alevi inancının yok sayılmasına uygun olarak, katliamcı politikalar işe yaramayınca inancın asimilasyonla değiştirilmesi için cami-cemevi projesi hayata geçirilmeye çalışıldı. Bu, bir zamanlar Alevi köylerine zorla cami yaptırmanın başka bir versiyonu olarak karşımıza çıkarılıyor. Kısacası yıllardır Aleviler'i,

imamların arkasında saf tutturamayan sistem Aleviler eliyle bunu yapmak istiyor. Ancak Aleviler bu saldırıları kabul etmediği gibi bunu yapmak isteyen sözde Alevi kurumlarını da reddediyor. Bugün bu asimilasyonu içerdan yaratan Alevi kurumlarının olması, Alevilerin bu asimilasyonu doğrudan görmesini kısmi olarak engellemektedir. Bu nedenle televizyonları kapatılıp yöneticileri tutuklanınca görebildiği kadar tepki ortaya koyarak ses çıkartmaktadır. Alevi örgütlerinin ve cemevlerinin yapılan saldırılara yeteri kadar muhalif duruş sergilememesi, Aleviler'i kendini koruma duygusu içine itmektedir. Halk her ne kadar bu saldırının belli oranda bilincinde olsa da bu bilinci açığa çıkaracak olan bizleriz. Bizler var olan atılığımızı ve sessizliğimizi korudukça çıkarılan ses de farkındalık da o denli cılız kalacaktır.

YD: En son Erzincan'da bulunan üye ve yöneticileriniz gözaltı ve tutuklama saldırısına maruz bırakıldı. Bir taraftan günlerce gözaltında hiçbir gerekçe göstermeden tuttular, diğer taraftan ise dosyada gizlilik kararı olduğunu iddia ederek kamuoyuna hiçbir açıklama yapmadılar. Terörize edilerek yapılan bu ev baskınları ve tutuklamalar sizce de biat ettirme politikalarının bir parçası değil mi?

Hasan Gülüm: OHAL'in uygulanması, devamında KHK ile demokratik alanlarda bulunan insanların işinden

edilmesi gibi tonla saldırı yöntemleri ile hak gaspları hayatımızı sardı. Her alanda demokrasi güçlerinin bileşenleri bu hukuksuz politikalar üzerinden işinden edildi ve tutuklandı. Aleviler'de diğer toplumsal kesimler gibi bu hukuksuzluktan payını almaktalar. Yöneticilerimiz ve üyelerimiz gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır. Tüm bunlar her alanda hayata geçirilmek istenilen biat kültürünün ürünüdür. Demokratik alanlarımızı bir bir yok etmek için kullanılan ürünler!.. En son Erzincan'da da bu yapılmak istenmektedir. Bu saldırıları her alanda yapılmak istenen dizayn etme adımı olarak ifade edebiliriz.

YD: Son olarak kamuoyunda Aleviler'e yönelik yapılan saldırılara karşı güçlü bir muhalefet oluşturulamadı. Sizce bu saldırılarla nasıl mücadele edilir?

Hasan Gülüm: Tekçi zihniyet tarafından saldırılar artarken Alevi hareketi bu sürece istenilen düzeyde cevap veremedi. İçerisinden geçtiğimiz siyasal süreçte, toplumsal kesimler üzerinde yaratılan baskı ve şiddetin ortaya çıkardığı sonuçlar Alevi örgütleri üzerinde de etkili oldu. OHAL ile başlayan farklı dönemde, tüm demokratik kuralların ortadan kaldırılması ile başlayan saldırılar her alanda etkili oldu. Alevilerin kurduğu televizyonlar, radyo programları, muhalif ve devrimci gazeteler kapatıldı, seçilmiş belediye başkanları ve milletvekilleri görevlerinden alındı hukuksuzca tutuklandı. Birçok demokratik kurumun kapısına mühür vuruldu. Bu baskılar ezilen ve yok sayılan tüm kesimler gibi Alevilerin sokağa çıkmasının önüne set kurdu. Yani genel bir kırılma yaşandı. Aleviler de bu saldırılardan en çok etkilenen kesimlerden olarak payına düşeni almış oldu.

Tanımlama yaparken nasıl ki bu saldırıları birbirinden ayırt edemiyorsak, karşı koyuş ve bu saldırılarla mücadele etmedeki yol ve yöntemleri de pratikte birbirinden ayırmamak gerekir. Son sorunuzun cevabı Pir Sultan Abdal'ın "gelin canlar bir olalım" sözünde yer almaktadır. Pir Sultan'ın da ifade ettiği gibi birlik ve beraberlikle zalimin zulmünü yıkabiliriz. Onun için gelin canlar zalimin zulmüne karşı bir olalım...

İşgal “Önleyici Savaşın” Zorunlu Durağıdır

4 Nisan’da gerçekleştirilen “Üçlü Liderler Zirvesi”, “Astana girişimi”nin zemini üzerinde yükselmektedir. “Üçlü Liderler Zirvesi”nin ilki Kasım 2017’de Soçi’de gerçekleşmişti. Ankara’daki son liderler zirvesinin sonuç bildirgesi Soçi toplantısının sonuç bildirgesi gibi “Suriye Arap Cumhuriyeti’nin egemenliğine, bağımsızlığına, birliğine ve toprak bütünlüğüne olan kuvvetli taahhütlerini” teyit etmiş, Suriye halkının desteğini alacak bir anayasanın hazırlanması, BM gözetiminde şeffaf ve serbest seçimlerin yapılması ve böylece siyasi çözümün gerçekleşmesi, “gerginliği azaltma bölgeleri”nde sonuca gidilmesi yönünde kararlar almıştır. Yine “Suriye’de DEAŞ, Nusra Cephesi, El Kaida ve DEAŞ’la bağlantılı oluşumların ortadan kaldırılması amacıyla aralarındaki işbirliğini sürdürme kararlılığı” her iki bildirmede yer almaktadır. Zirvede temsil edilen Türkiye-İran ve Rusya’nın ortaklaştığı öncelikler, rejim dışı güçlerin bir anlaşmayla ya da zorla ortadan kaldırılmasını gerektirir. Halep’te, Doğu Guta’da ve şimdi İdlib’de yaşananlar bu doğrultudaki gelişmelerdir.

“Üçlü Liderler Zirvesi” İran ve Rusya için Suriye rejiminin güç ve otoritesinin büyümesi Suriye üzerinde devlet hakimiyetinin tesis edilmesidir. TC devleti için önemi, S. Kürdistanı’nın kazanımlarının ortadan kaldırılması, eğer bu mümkün değilse en alt düzeye çekilmesi, Kürt Ulusal Hareketi’nin darbelenmesi ve kendisinin kontrol ettiği güçlerin Suriye sahası ve siyasetinde etkili olmasıdır. Ortaklaşan öncelikler kapsam olarak Kürt Ulusal Hareketi ve S. Kürdistanı’nı da içine almakta, dolayısıyla TC’nin saldırısına cevaz vermektedir. Buna rağmen Efrin’e yönelik saldırı Astana Girişimi ortakları ve ABD’den gelen “olur” üzerine ancak gerçekleşebilmiştir.

İŞGALCI DEVLETİN EFRİN’LE İMTİHANI

“Üçlü Liderler Zirvesi”nin ilkiyle ikincisi arasında geçen beş aylık süreçte rejim Halep’te ve önemli ölçüde D. Guta’da hakimiyet sağlamış, Efrin kantonu tasfiye edilmiş, Kürt Ulusal Hareketi stratejik bir mevzi kaybı yaşamıştır. Bu gelişmeler liderler zirvesinin benzerleri gibi sembolik değil, belli bir sonuç alıcılığa sahip olduğunu gösteriyor. Mayıs ayında Tahran’da gerçekleşecek olan üçüncü zirveye dek Suriye’de neler yaşanacak kestirmek güç olsa da İdlib sorununun çözülmesi yani cihadistlerin kentten çıkarılması, sürecin en güncel

konusu olacaktır. Ruhani’nin zirveden hemen önce “Türkiye Suriye’den çekilmeli” açıklaması Suriye’nin BM temsilcisi Caferi’nin aynı talebi dilendirmesi, Suriye Dış İşleri yetkililerinin TC’yi işgalci değerlendirip, ön koşulsuz biçimde Suriye topraklarından çekilme beyanları, önümüzdeki süreçte TC’nin Efrin’den çekilmesi ve bölgenin rejime bırakılması yönünde çağrı ve girişimlerin artacağını gösteriyor. Ayrıca KUH’un inisiyatifi

altında Şehba bölgesine çıkartılan ve kamplara yerleştirilen yüzbinlerce Efrinli var. Bu nesnel durum da işgale son vermesi yönünde TC’yi zorlayacaktır.

İran-Türkiye ve Rusya, Suriye’nin bütününde devlet otoritesinin kurulması yönündeki anlayış birliğini zirvenin sonuç bildirgesine de yansımıştır. Seçimler ve yeni anayasanın hazırlanması iktidar gücünün paylaşımına ilişkin sorunlardır. Dolayısıyla sahada bir etkinlik sağlansa bile, siyasi yapının inşası ve Suriye’nin “yeniden kurulması” önemli çatışma noktaları olacak, “çözüm” hiç de erken gelmeyecektir. Açıktır ki faşist Türk hakim sınıfları Efrin’den, Ceraablus’tan çıkmak için aceleci davranmayacak, yeni fırsatlar için kalıcıymış gibi hareket edecektir.

Efrin’in Esad rejimine devredilmesi koşullarında, Şehba bölgesinde kamp hayatı yaşayan Efrin halkı Efrin’e dönebilecektir. Bu tür bir gelişme Efrin’de KUH’un fiilen var olmasına, etkinlik sağlamasına imkan sunacaktır. Bu ise faşist TC’nin gayet iyi bildiği bir gerçektir ve ayak diremesi için çok önemli bir motivasyondur.

Gelişmelerin yönü bir kez daha gösteriyor ki “halkımızı katliamlardan korumak için...” Efrin kent merkezini çatışmadan bırakıp çekilmek TC’yi güçlendiren, saldırılarına ivme

kazandıran yanlış bir karardı. Yenilginin bir cepheyle sınırlı olduğu dolayısıyla savaşın bütününe belirlenmeyeceği söylenebilir. Kuşkusuz bu doğrudur. Başkan Mao “savaşma sanatı çarpışmaları değil, devrim savaşını kazanmaktır” diyordu. KUH Efrin kent merkezini çatışmasız tahliye ederken, Efrin direnişinin yeni bir aşamaya geçtiğini ve Efrin’de direnişin “gerilla savaşıyla” sürdüreceğini belirtmişti. Şu ana kadarki

pratiğin bu belirlemedeki gibi olmadığını söyleyebiliriz. Efrin halkı Şehba’da mülteci bir hayat yaşar gibidir. Efrin Meclisi Eşbaşkanı Hewi Mıstafa “halkımız ekmek su değil, BM gözetiminde topraklarına geri dönmek istiyor”, “uluslararası bir güvenceyle topraklarına geri dönmek istiyor” diyor. Bu ve benzer açıklamalara bakarak KUH’un, Efrin işgalini askeri bir savaşla söküp atmaya değil, uluslararası baskı mekanizmaları yoluyla mesafe almaya dönük bir politikaya sahip olduğu söylenebilir. Efrin halkının geri dönüş beklentisi uzun süre karşılanamayabilir. Hewi Mıstafa Şehba’nın küçük bir yer olduğu, yaşamı idame etme imkanlarından mahrum olduğu, yüzbinlerce insanın aynı alanda bulunduğu vb. açıklamalarından hareket edersek Efrin halkının Şehba’da uzun süre kalamayacağını, daha uygun bölgelere gitmek gibi bir hareket içerisine girecekleri öngörülebilir.

Ahmet Türk, TC devletinin dünyanın herhangi bir yerindeki Kürde bile düşman olduğunu söylerken kuşkusuz teşbih yapıyordu. Fakat faşist Türk devleti tam da A. Türk’ün söylediği nitelikte bir devlettir. Bu faşist devlet Efrin’i terk eden halkın trajedisinden bile güç devşirmeye çalışır. Bugün Efrin, halkın yerinde yönetimine dayalı demokratik bir coğrafya değildir. Bugün Efrin, Hewi Mıstafa’nın deyi-

miyle görünürde “hainler meclisi”nin olduğu, özünde ise işgalci faşist Türk devletinin halka, ezilen ulus ve inanç gruplarına zulmettiği bir coğrafyadır.

“ÖNLEYİCİ SAVAŞ” CEPHEYİ GENİŞLETİR

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının “topyekün” diyebileceğimiz saldırısı “önleyici savaş stratejisi” diye bilinen bir tarzın sonucudur. “Önleyici savaş”, saldırı potansiyelinin ortadan kaldırılması, böylece bir saldırı düzenlenmeden saldırı tehdidinin yok edilmesidir. OHAL’in ekonomik, siyasi ve askeri uygulamaları önleyici savaş anlayışına göre şekillendiği için saldırılar bu derece yoğun ve yaygın yaşanmaktadır. Bu konseptte “Bush doktrini” de denilmektedir. 11 Eylül saldırısı sonrası geliştirilmiştir ve Afganistan’ın, Irak’ın işgaline sıçratılmıştır. Bush’u 15 yıl geriden takip eden T. Erdoğan Ekim 2016’da “Suriye’de, Irak’ta bize yönelik tehditler mi var, sınırımıza dayanmasını beklemeyeceğiz” diyor ve devamını şöyle getiriyordu; “Türkiye artık yanlış güvenlik anlayışını terk etmiştir, bunu bitirmiştir, sorunların kapımızı çalmasını beklemeyeceğiz”. Bu “yeni” güvenlik anlayışı durup dururken gelişmiyor. Bu anlayış korkunun derinleştiği, kronikleştiği sonuçlarda ortaya çıkar.

Gözaltı ve tutuklama gerekçeleri artık ekseriyetle “önleyici savaş” olmaktadır. Efrin işgali gibi bugün Irak Kürdistanı’na yönelik saldırı da aynı anlayıştan kaynaklanıyor. Hürriyet gazetesinin 22 Mart tarihli sayısında manşet “K. Irak’ta güvenlik kuşağı”ydı. Haberin devamında TC’nin 15 km derinlikte bir güvenlik kuşağı oluşturacağı yazıyordu. Nerina Azad sitesi ise Rudaw’a dayandırdığı haberle TC’nin bir aydır sınırdan Irak Kürdistanı’nın içlerine doğru 19 km ilerleyerek saldırılar yaptığını, Bradost bölgesinde karadan ve havadan saldırıya geçildiğini 6 köyün tamamen boşaltıldığını vb. belirtiyordu.

“Önleyici savaş” stratejisi Türkiye özgülünde topyekün saldırı karakteri kazanmak zorundadır. Düşmanın saldırı cephesini büyütmesi öznel gücün yeterliliği tesis edildiği ve ciddi bir hata yapılmadığı durumda ulusal ve sosyal kurtuluş hareketi açısından iyidir. Komünistler bu saldırının üstesinden halk savaşını geliştirerek, savaş sanatında ustalaşarak ve bir KP’nin olması gereken çalışma tarzını hakim kılarak gelecektir, gelmelidir. Bunun için önceliklerimizi dikkatle belirlemeli ve bunlara yoğunlaşmalıyız.

NİSAN GÜNEŞİ YOL AÇAN VE

Marksizmin çıkışıyla doğayı, toplumu anlama bilimi olarak tanımlanan felsefe, yeni bir tanıma kavuşmuş oldu. Felsefenin soyut izahatı insan öznesiyle bütünleşerek, doğayı toplumu insanın müdahalesiyle değiştirme noktasına ulaşılarak, somuta indirgenmiş, bilim ayakları üzerine dikilebilmiştir. Felsefede diyalektik ve tarihsel materyalist yöntemin açığa çıkarılmasıyla realite tanımlanabilirken mevcut realiteyi değiştirme koşulları da ortaya çıkmış oldu. Felsefede bu devrimin yaşandığı dönem; feodal karanlığı aydınlatan kapitalizmin aydınlatma barutunun tükenerek azgınlaşan sömürünün, dünya genelinde yayılma hedeflerinin filizlendiği dönemdir de. Bu süreçte Marks'ın, felsefeyi taşıdığı nokta ise dünyayı yeniden tahlile, doğallığında kapitalizmi tahlile yönelmiştir. Marks bu tahlil içerisinde insanlığın nihai kurtuluşunun dinamiklerini tespit ederek kapitalizm koşullarında biricik devrimci sınıf olan proletaryanın bu değişimdeki rolünü ve yaratacağı sınıfsız sömürsüz dünyayı ortaya koymuştur. Bu toplum biçimini de komünizm olarak tanımlamıştır. İlkel toplum, köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum biçiminde akan zincir kaçınılmaz olarak komünist topluma ulaşacaktır. Kapitalist toplumda ortaya çıkan yeni sınıf, üretimdeki rolü ile nihai kurtuluş bilincine ulaşacak, kendisini üreten kapitalist toplumu alt ederek komünizmi inşa edecektir. Üretimde yaratan olmasına rağmen mülksüzleşen, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan bu sınıfın zincirlerini parçalaması mevcut sistemi parçalamasıdır. Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla varolan sömürü, değişik toplumlar da değişik biçimlerde sürmüştür. Proletaryanın ortaya çıkışıyla yeni altüst oluş, özel mülkiyetin ortadan kalkması sonucunu doğuracağından mülke dayalı egemenlik sistemleri topyekûn tarihin çöplüğüne atılacaktır.

ÇAĞIMIZ EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLER ÇAĞIDIR!

Proletaryanın bu tarihsel rolünü kavrayışı ve müdahalesi kendiliğinden bir süreç olarak işlemez. Proletaryaya bu bilinç dışarıdan taşınacaktır. Ve bu dış müdahalenin organizasyonu ile bu müdahale sağlanarak gerekli altüst oluş başarılacaktır. Bu aktarımı sağlayacak

olan da proletaryanın öncü örgütü Komünist Partisi'dir. Proletaryanın altınçağı yaratmadaki rolü Paris Komünü, 17 Ekim Devrimi, Çin Devrimi takip eden devrimlerde ve sosyalizm pratiğinde somutlaşmıştır.

Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla sınıflar da ortaya çıkmıştı. Bu dönemde başlayan sınıf mücadeleleri de her toplumsal aşamada yeni biçimler olarak sürmüştür. Kapitalist toplumun ortaya çıkışıyla sınıf mücadelelerinin son biçimi proletaryanın yaratacağı yeni toplumsal yapı olan sosyalist ve komünist toplum mücadeleleri, sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelelerinin sonu; devrim yürüyüşü komünizmle sonuçlanacaktır. Kapitalist emperyalist sistem sınıflı toplumun son aşamasıdır. Lenin yoldaşın çağı tespiti "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" tereddütsüz, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak ölçüde geçerliliğini korumaktadır. Proletarya kurtuluş mücadelesinde Sovyet, Çin ve takip eden devrimlerle sosyalizmi inşa da önemli bir mesafe kat etmiştir. Modern revizyonizmin iktidarı ele geçirmesiyle proletarya, iktidarını kaybetse de bu deneyimler proletaryanın altınçağ yürüyüşünü engellemeyecek hatta çok daha kararlı ve boyutlanarak büyüyecek yürüyüşün tohumları olacaktır.

SOSYALİZMDE SINIFLAR MÜCADELESİ SÜRÜYOR

Modern revizyonizmin maskesinin düşmesiyle "komünizm öldü", "sosyalizm çöktü" naralarıyla burjuvazi yırtınırken Peru'da; Maoistler zirvelere taşıdıkları bayraklarla bu yürüyüşün engellenemez olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu. 1950'li yıllarda modern revizyonizmin inşasıyla halkların umutlarındaki gerilemeye paralel Marksist cephedeki savrulmalara rağmen Marksizm'in günümüz temsilcileri Marksist-Leninist-Maoistler Nepal'de, Hindistan'da, Filipinler'de yeni yeni zirvelere taşıdıkları bayraklarla "yıkılan" umudun dirilişine önemli bir katkı sunmaktadır. "Sosyalizm öldü" naraları atarak sınıfa ve ezilen dünya halklarına yönelen saldırı sahiplerine, bu atmosfer içerisinde bocalayan devrimcilere Marksizm-Leninizm-Maoizm'in kızıl güzergahı ışık oldu. Bu karanlığı da aydınlatacaktır. Bu sis perdesini de parçalayacaktır.

KARADENİZ'DE BOĞULAN TENDİ, UMUT ÖLESİ DEĞİL!

Sınıf mücadelesi, nihai hedef komünizme varıncaya kadar daha bir-

çok badire atılarak yoluna devam edecektir. Sınıf mücadelesinin bu badireli yolculuğunu bir de topraklarımızda irdeleyelim. Ekim Devrimi öncesi ülkemizde kapitalist dinamiklerin geriliği nedeni ile sosyalizm hedefi bir yürüyüş şekillenirse de belirli bir aydın kesim içerisinde sosyalizm ve sınıf mücadelesi ile tanışıklık sağlandı. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı koşulları bu tanışıklığı, bir nebze daha ileri taşısa da örgütlü karşılık cılız kalmıştır. Ekim Devrimi ile arayışlar boyutlanmış M. Suphi önderliğinde kurulan TKP, bu toprakların umut yolculuğunu omuzlamıştır. TKP'nin kuruluş tohumlarının atılmasıyla başlayan bu süreç, uzun sürmemiş, Suphi ve 14 yoldaşının faşist Kemalister tarafından katledilmesinin ardından önderliği ele geçiren anlayış, revizyonist, reformist ve ekonomist hatta takılı kalmış, birçok kez faşizme alkış çalma pozisyonuna düşmüştür. Sınıf mücadelesinin kitleselleştirilmesi noktasında bir mesafe kat edememiştir. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı ardından Çin Devrimi ile tüm dünyada olduğu gibi sosyalizm umudu bu topraklarda da dirilmeye başladı. 1960'lerden itibaren demokrasi, hak arama mücadelesi, örgütlenme özgürlüğü vb. eksenli demokratik mevzilerde önemli bir hareketlilik, gelişme yaşandı. Legalist, reformist, revizyonist, parlamentarist hat içerisinde süren mücadele TKP, TİP sınırlarını aşmadı. Çin Devrimi'nin ilerleyişi, takip eden devrimler, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyada yarattığı etki vb. nedenleriyle dünyada '68 çıkışı diye ifadelendireceğimiz sürecin Türkiye'ye yansması da sosyalizm umudu üzerinde derin bir tartışma, bir mücadele hattı, umudun araçlarını oluşturma eksenli bir derinleşme oldu. 70'lerle birlikte İbo, Mahir, Denizler'in çıkışı reformist revizyonist

hatta indirilen en büyük darbe idi. Denizler'le, radikal devrimci mücadele, devrim mücadelesinde silahın rolü gün ışığına çıkmış oldu. Denizler'in çıkışı kurtuluş umudunu saran kabuğun kırılmasında önemli ve temel bir etki olsa da umudun inşasını, hedeflerini ortaya koymada yetersiz

kalmıştır. Bu adımı Mahirler THKP-C ile daha ileriye taşımıştır.

KİTLELER BAĞRINDA ÇOK ALAMETLER BİRİKTİRİYOR

Komünist Partisi, Türkiye'de devrimin yolu, nihai hedef komünizme giden güzergah vb. noktalarda önemli oranda teorik derinleşme sağlanmasına vesile oldu. Umudu inşa da silahın rolü, direnme geleneği, zoru rolü belirli anlamıyla somutluk kazanmış oldu. Bu süreçte TİP içerisinde ayrışım ile başlayan tartışma süreci Dev-Genç içerisinde MDD (Milli Demokratik Devrim), Sosyalist evrim tartışmasıyla derinleşerek Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını tahlil noktasında önemli bir adım atıldı. MDD çizgisinde tartışma daha da derinleşerek Mao Zedung düşüncesi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi bu topraklarla kaynaşmaya başladı. MDD içinde Aydınlık çıkışı, takibinde PDA (Proleter Devrimci

YOLUMUZU AYDINLATANDIR!

Aydınlık) çıkışı TİİK'ın kuruluşu, Tİ-İKP'den DABK (Doğu Anadolu Bölge Komitesi) çıkışıyla kopuş ve Proletarya Partisi'nin kuruluşu ve "kahraman işçi sınıfımızın, özverili köylülerimizin ve yiğit gençliğin çiğ gibi yükselen mücadelesi hızla yayınlanan Marksist-Leninist yapıtlar, Çin'de Başkan

biliminin geldiği aşama, Maoizm'in kavranması ve bu bilim rehberliğinde yaşadığımız toprağın tahlil edilerek altınçağ yürüşünün bilimsel temellerinin oluşturulması, oturtulması uğraşdır. Bu temelin yakalanmasında en önemli faktör Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünya ve ülkemizde yarattığı etkidir. KP içerisinde sapmalara karşı başlatılan mücadele sosyalist inşa ve burjuvaziye karşı yürütülecek mücadelenin tüm Çin toprağına yayılması esas olarak sosyalizm, nihai hedef Komünizm mücadelesinin nasıl başarıya ulaşacağını gösteren ışık; toprağına düşen, sökülüp atılmayacak tohumdur Büyük Proleter Kültür Devrimi.

Proletarya Partisi, bu tohumun bir sonucudur. BPKD, salt bir eğitim hareketi değildir. Kitleleri yönlendirilen kalabalıklar olarak gören anlayışın yerine insanı aktif özne gören anlayışın geçmesidir. Yeni inşa sürecinde insanı belirleyen, yaratan, kitleleri

Mao'nun önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyayı sarsan etkileri... Bütün bunlar ülkemiz toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek geniş bir komünist hareketin fişkırmısına elverişli ortamı hazırlıyordu.

Yığınların mücadelesini gerici kliklerin bazen birini, bazen diğerini iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtaracak olan, bu mücadeleyi muzaffer bir halk devrimine dönüştürecek olan, kitlelerin şiddetle gerek duyduğu komünist bir önderliktir." (İ. Kaypakkaya)

VE GENÇ BİR KOMÜNİST HAREKET BOY VERİYOR

Bu gelişim sürecinde aydın kesim içerisinde başlayan teorik tartışmalar, toprakla kaynaşma imkanı bulmuştur. Proletarya Partisi'nin doğuşu; Türkiye topraklarında Marksizm'le Maoizm'in başını kurarak Marksizm

devrimin mimarları noktasına taşıyan anlayıştır. İnsanın "kurtarıcılar"dan beklediği umudu yıkan, tek kurtarıcının kendisi olacağını öğreten anlayıştır. Burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesinin yeterli olmayacağı, komünizme kadar KP içinden her alana kadar burjuvaziye karşı mücadelenin boyutlanarak sürmesi gerektiğini öğreten anlayıştır. Ancak bu anlayışla sosyalist inşanın başarılacağınin pratik ispatıdır BPKD. BPKD sosyalizmde bir devrimdir. Burjuvaziye karşı sosyalizmde de uyanık olmak, devrimler gerçekleştirmek, altüst oluş süreçlerinin yaşanmasıdır. BPKD bu anlamıyla bir devrimdir. Bir sınıfın parti içi ve dışındaki burjuvaziye yıma, sosyalist inşayı BPKD ile devam ettirmesi eylemidir. Bu pratiğin dünya üzerindeki sarsıcı etkisinin toprağımızdaki meyvesi de Proletarya Partisi'dir. Bu meyvenin oluşum tarihi 24 Nisan 1972'dir. Sonrası süreç bu meyvenin olgunlaşma sürecidir.

MLM, ÜLKEMİZ GERÇEKLİĞİYLE BULUŞUYOR

Marks-Engels kapitalizmin koşullarını tahlil ederken bu koşullar içerisinde kurtuluşun nasıl yaratılacağı yolunu da ortaya koymuştur. Lenin bu teorinin pratik inşacıları olurken emperyalizm koşullarında devrimin yolunun nasıl olacağını pratik ispatla ortaya koymuş, sosyalist inşa sürecini başlatmıştır.

Emperyalist abluka ve saldırı altında Stalin bu inşa sürecini devam ettirmiş, sosyalist inşada önemli bir mesafe kat etmiştir. Mao, Sovyet pratiğinden çıkardığı eleştirel dersler dışında kapitalist olmayan ülkelerde devrimin yolu, stratejisi Halk Savaşı'nı formüle etmiştir.

İnşa sürecinde BPKD, iki çizgi mücadelesi formülasyonları ile önemli katkılar sunmuştur. Bunun yanı sıra diyalektik materyalizmin temel ilkeleri içerisinde çelişki yasasının esas oluşunu ispatlayarak felsefeye önemli bir katkıda bulunmuştur. Politik-ekonomi konusunda sosyalizm politik-ekonomisine dair katkılarının altını çizmekte fayda var. Başkan Mao'nun Marksizm-Leninizm'e katkılarının özlü ifadesi bunlardır. Bir diğer nokta Kruşçev modern revizyonizminin iktidara gelişiyile başlayan sürecin artık sosyal emperyalizm olduğu tespitidir. Bu bağlamıyla Maoizm'in kavranışı yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde devrim stratejisinin kavranışı ile Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi Türkiye toprağıyla kaynaştırılmış oldu. Proletarya Partisi'nin kuruluşu ile komünizm mücadelesinde Komünist Partisi'nin rolü bu topraklarda bilinçlere kazınmıştır. Devamında ortaya konulan mücadele pratiği, devrimin Türkiye toprağında aşamaları, tahlili, halk savaşının en olumsuz koşullarda inşa girişimi, iktidarın namlunun ucunda olacağını somut ifadeleri olmuştur. Bu mücadele hattında Proletarya Partisi'nin kadroları, gösterdikleri çaba, feda ruhu Kaypakkaya'nın zindanlarda direniş geleneğini yaratması ile mücadelenin ne olduğu, nasıl olacağı, en boyutlu badirelerin nasıl aşılacağı noktalarında toprağımızdaki devrim yürüyüşüne Proletarya Partisi'nin önemli katkıları olmuştur. 1972, 24 Nisan'ından bugüne kadar yürütülen kararlı mücadele, atlatılan badireler, kat edilen mesafe açısından devrim mücadelesinin ne olduğu noktasında önemli dersler üretilmesine vesile olmuştur. 46 yıllık mücadele içerisinde Proletarya Partisi 500'ü aşkın şehit vermiştir, şehitler kervanına

dört Genel Sekreter, yüzlerce ileri kadrosu katılmıştır.

Proletarya Partisi, Türkiye'nin ekonomik yapısını yarı-feodal, yarı-sömürge olarak tahlil etmiştir. Proletarya Partisi kuruluşundan bu yana Halk Savaşı stratejisini savunmuştur. Bu, somut şartların somut tahlili ilkesine dayanıyordu. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın şu belirlemesini süreç açısından önemli görmekteyiz.

"... Yarı-sömürge ülkeler emperyalizmin yarı işgali altında olan ülkelerdir. Bu gibi ülkelerde emperyalizm egemenliğini esas olarak yerli gerici sınıflar aracılığıyla devam ettirmekle birlikte kendisi onlara üsleriyle, tesisleriyle, askerleriyle, filosuyla, silah yardımıyla... Çeşitli şekillerde destek oluyor.

Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisi sadece feodalizmin varlığından ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu oluşturmasından değil, aynı zamanda emperyalizmin yarı-işgalinden ileri gelmektedir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey, feodalizme karşı özü toprak devrimi olan Demokratik Devrim ile emperyalizme karşı ulusal devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin varlık derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir) demokratik devrimin programını etkiler. Ama 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisini değiştirmez..." (İ. Kaypakkaya)

Egemen sınıflar feodal toprak ağaları, emperyalist acenteler, komprador burjuvazidir. Proletaryanın ittifak cephesi köylülükten ulusal burjuvazinin sol kanadına kadar bütün ara katmanları kapsar. Devrim; Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim olarak iki aşamalıdır. Devrim stratejimiz Halk Savaşı, temel güç köylülüktür.

Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın kısa yaşamından miras kalan salt yaratmış olduğu hareket değildir. Bu kısa yaşamına sığdırdığı engin mücadele deneyimi, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin toprağımızla kaynaştırılarak kurulan Proletarya Partisi'nin programatik görüşleri; beş temel belge, onbir ilke yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor, edecek.

Mao “Kağıttan Kaplan” İfadesini Gerçekte Nasıl Kullanmıştı?

Kağıttan kaplan (zhilaohu) terimi, Çin’de “göründüğü kadar güçlü olmayan”, “tehdit gibi görünen ama özünde etkisiz olan” anlamına gelir...

Çin’de 1949 yılında gerçekleşen sosyalist devrimin ve Çin Komünist Partisi’nin önderi **Mao Zedung**’un bugüne kadar aktarılan sözlerinin arasında “*Emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır*” sözü kuşkusuz en çok bilinenlerden. “Kağıttan kaplan” (zhilaohu) terimi, Çin’de “göründüğü kadar güçlü olmayan”, “tehdit gibi görünen ama özünde etkisiz olan” anlamına gelir.

Yazı ve konuşmalarında sık sık Çin’e ait mitolojik ve kültürel öğeler kullandığı bilinen Mao Zedung da, bu benzetmeyi 1956 yılında ABD’li gazeteci **Anna Louise Strong** ile yaptığı röportajda ABD emperyalizmini kastederek “*Görünüşte çok güçlüdür ama gerçekte korkulacak bir şey değildir. O kağıttan bir kaplandır. Dıştan bakıldığında kağıttan yapılmıştır, rüzgara ve yağmura dayanıklı değildir. Ben onun kağıttan kaplandan başka bir şey olmadığına inanıyorum*” ifadelerini kullanmıştı.

Böylelikle Mao Zedung tarafından sosyalistlerin de belleklerine kazandırılan bu cümle, uzun yıllar boyunca emperyalistlerin yenilmez ve göründükleri kadar güçlü olmadıklarını vurgulamak için kullanıldı ve günümüzde de kullanılmaya devam ediliyor. ABD emperyalizmine karşı verilen mücadelede kimi zaman sosyalistler, kimi zaman kullanılan bu cümle, içerdiği anlamın yanında bir nevi “moral cümlesi” haline de gelmiş durumda. Günümüzde, Mao Zedung’un söz konusu cümleyi hangi bağlamda ve ne üzerine kurduğundan çok emperyalizme bir meydan okuma anlamında kullanılıyor ve açık konuşmak gerekirse, altını doldurmadan kurulan ve “emperyalizm zaten güçsüz” anlamına gelen bu cümle, bir yandan da içerisinde “kolaycılığın özgüvenli bir biçimini” barındırıyor.

MAO’YA SORULAN O SORU

Günümüzde nasıl bir motivasyonla kullanıldığının dışında, “Emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır” sözüne ilişkin bugüne kadar yapılan tartışmalar çoğunlukla “*Emperyalizm gerçekten kağıttan kaplan mı?*”, “*Emperyalizm aslında güçsüzse neden sosyalistler yeniliyor?*”,

“*Ya emperyalizm gerçek kaplansa?*” soruları üzerinden ilerledi. Diğer bir deyişle, Mao Zedung’un bu sözü üzerinden “emperyalizm ve onun kuvveti, yenilmezliği” tartışıldı. Kabaca, bir taraf Mao Zedung’un bu sözünden hareketle emperyalizmin yenilmez olmadığını ve “bir gün” mutlaka yenileceği ezberleriyle zaferi “uzaktaki güzel günlere” havale ederken, diğer taraf ise emperyalizmin dünya çapında attığı adımların etkisi altında alanında kalarak onun “kağıttan” olamayacağını savundu durdu. Ancak meselenin özü bu kadar basit değil.

“Kağıttan kaplan” benzetmesi üzerinden yapılan emperyalizm tartışmalarında tarafların birbirlerine yönelttikleri argümanlar aslında bundan 60 sene önce bizzat Mao Zedung’a yöneltildi ve meselenin özü yine Mao Zedung tarafından yapılan bir konuşmada açıklandı. Çin Devrimi’nin önderi tarafından 1 Aralık 1958 yılında (söz konusu cümleyi kurmasından 2 yıl sonra) yapılan bir konuşmada, “emperyalizm ve bütün gericilerin gerçek kaplan olup olmadığı” sorusu da cevaplanıyor.

“YA KAĞITTAN DEĞİLSE?”

Yani, Mao’nun o dönem de tartışma yaratan o sözü yine Mao tarafından, kendisine “Ya gerçekse?” diye sorulması üzerine açıklanıyor. Mao’nun aşağıda tam metnini vereceğimiz konuşmasından anlaşılıyor ki, Mao’nun “kağıttan kaplan” benzetmesi ABD emperyalizminin ne kadar güçlü olduğu sorusundan çok daha fazlası. Mao aslında, benzetmesinde diyalektiğin en temel yasalarından birine, zıtların birliği konusuna değiniyor ve bu yüzden emperyalizmin “hem gerçek hem kağıttan kaplan” olduğunu ifade ediyor. Bu bağlamda, Mao’nun bu bilinmeyen konuşması diyalektiğe ve çelişmelere ilişkin öğretici dersler de barındırıyor.

İşte Mao’nun Türkiye’de bilinmeyen o konuşması:

(NOT: Mao’nun “*Emperyalizmin ve bütün gericilerin gerçek kaplan olup olmadığı sorusu üzerine*” başlıklı konuşmasına bugüne kadar herhangi Türkçe bir metinde rastlamadım. Söz konusu konuşma, Mao Zedung’un *Seçme Eserler*’inin dilimize çevrilmeyen cildinde yer alıyor ve -gözümden kaçan bir kaynak olmadıysa- ilk defa dilimize kazandırılıyor.)

EMPERYALİZMİN VE BÜTÜN GERİCİLERİN GERÇEK KAPLAN OLUP OLMADIĞI SORUSU ÜZERİNE

Mao Zedung – 1 Aralık 1958

Burada emperyalizmin ve tüm gericilerin gerçek kaplan olup olmadığı sorusunu cevaplamak istiyorum. Cevap, bir zamanlar gerçek kaplanlar oldukları ve kağıttan kaplanlara dönüştürüldüğü süreçtir. Değişim, dönüşüm anlamına gelir. Gerçek kaplanlar karşıtlarına, kağıttan kaplanlara dönüşmüştür. Bu, sadece sosyal olgular için değil, her şey için geçerlidir. Bu soruyu birkaç yıl önce cevaplandırmıştım: Düşmanı stratejik olarak hafife al ve taktiksel olarak dikkate al. Ama gerçek bir kaplan değilse neden onu dikkate alsın? Görünüşe göre etrafta meselenin özünü hala anlamayan insanlar var, bu yüzden biraz daha açıklama yapmalıyız.

Tıpkı dünyada ikili doğası olmayan tek bir şey bile olmadığı gibi (bu, karşıtların birliği yasasıdır), emperyalizm ve tüm gericilerin de ikili bir

doğası vardır, onlar aynı zamanda gerçek ve kağıttan kaplandılar. Geçmişte, devlet iktidarı kazanmadan önce ve hatta kazandıktan bir süre sonra, köle sahibi sınıf, feodal toprak sahibi sınıfı ve burjuvazi dinç, devrimci ve ilerici idi; onlar gerçek kaplanlardı.

Fakat zamanla, zıtları olan köle sınıfı, köylü sınıfı ve proletarya giderek güçlendi, onlara karşı daha da şiddetli mücadele etti ve bu egemen sınıflar adım adım tersine, gericiye, yani kağıttan kaplanlara dönüştüler. Ve sonunda, onlar halk tarafından devrildi, veya devrilecekler. Gerici, geri kalmış, çürüyen sınıflar, bu ikili doğayı, halkın onlara karşı nihai kararlı mücadelesi karşısında bile korudu. Bir yandan onlar hala gerçek kaplanlardı; on milyonlarca insanı yutmuşlardı. Halkın mücadelesi zorluk ve sıkıntı dolu zamanlar geçirdi ve bütün bu yol boyunca birçok bükülme ve dönüşler yaşandı.

Çin'deki emperyalizm, feodalizm ve bürokrat-kapitalizm egemenliğinin yıkımı, Çin halkına yüz yıldan fazlaya ve 1949'daki zaferden önce on milyonlarca insana mal oldu. Bakın! Onlar yaşayan, demirden, gerçek kaplanlar değiller miydi? Ama öte yandan, sonunda kağıttan, ölü, "soya peyniri" kaplanlar haline dönüştüler. Bunlar tarihsel gerçeklerdir. Bu gerçeklikleri duymamış ya da görmemiş midir insanlar? Binlerce ve on binlercesi var! Binlerce ve on binlerce! Dolayısıyla emperyalizm ve tüm gericiler, özünde, uzun vadeli ve stratejik bir bakış açısıyla, kağıttan kaplanlar olarak görülmelidir. Stratejik düşüncemizi bunun üzerine inşa etmeliyiz.

Ama onlar aynı zamanda demirden, yaşayan, gerçek kaplanlardır, insanları yiyip bitirebilirler. Taktik düşüncemizi ise bunun üzerine inşa etmeliyiz.

Bu durum, doğaya karşı mücadelenin yanı sıra sınıf düşmanlarına karşı da geçerlidir. Hem tarımsal kalkınma için 12 yıllık 40 maddelik program, hem de 1956'da yayınladığımız bilimin gelişmesi için 12 yıllık program, Marksizmin karşıtların birliği kavramından, yani evrenin ve şeylerin gelişiminin ikili doğası kavramından, her şeyin bir süreç içinde sürekli olarak kendini gösterdiği ve istisnasız her sürecin ikili bir doğası olduğu kavramından ileri gelmektedir. Bir yandan, bu mücadeleleri halletmesi kolay, endişelenen bir şey olmadan ele almalıyız ve kesinlikle başarıya ulaşmalı, galip gelmeliyiz. Öte yandan ise, onları ciddiye almalıyız. Halletmesi kolay değil, oldukça problemlidirler, rastgele tedavi edilemezler, sıkı çalışma ve çetin bir mücadele vermeksizin zafere ulaşamayız.

Korku ve korkusuzluk, karşıtların birliği yasasına girer. Bu dünyada, kesinlikle korkusuz bir insan, tek bir endişe olmadan kaygısız yaşayan bir tür diye bir şey yoktur. Endişe, insana doğumundan itibaren eşlik eder.

Tıpkı dünyada ikili doğası olmayan tek bir şey bile olmadığı gibi (bu, karşıtların birliği yasasıdır), emperyalizm ve tüm gericilerin de ikili bir doğası vardır, onlar aynı zamanda gerçek ve kağıttan kaplandılar.

Öğrenciler sınavları, çocuklar ebeveynleri için endişelenirler. Bunun yanı sıra, "Doğada beklenmedik fırtınalar ve öngörülemeyen iniş çıkışlar vardır" sözleriyle ifade edildiği gibi, insanı 41 derecelik bir ateşle yatırabilecek çok sayıda bela, enfeksiyon ve hastalıklar bulunmaktadır. Sınıf mücadelesinde karşılaştığımız zorluklar ve doğaya karşı verdiğimiz mücadeleler de sayıca çok daha fazladır. Ancak, korkaklar ve oportünist beyefendiler hariç, proletarya ve komünistler başta olmak üzere çoğu insan meselelere iyimserlikle ve bir yandan küçümseyerek yaklaşır! Önce zorluklar. Ve ancak o zaman her şeyi dik-kate olarak her şeyden, her çalışmadan, bilimsel araştırmadan, her şeyin çelişkili yönlerini analiz ederek doğa ve toplumun hareket yasalarını anlayabilirler.

Ancak bundan sonra, yüzleştığımız sorunları başarılı bir şekilde çözmek için bu yasaları kavramak ve nispeten özgürleşmek mümkün olacaktır. Böylelikle, çelişmelerle başa çıkmak ve görevlerimizi yerine getirmeye ilişkin zorluklar kolaylaşabilir. Böylelikle, gerçek kaplanlar kağıttan kaplanlara, devrimin düşük seyri daha yüksek bir düzleme, demokratik devrim sosyalist devrime, sosyalist mülkiyet biçimi bütün insanların

sahiplendiği komünist mülkiyet biçimine, yıllık birkaç milyon ton çelik üretimi on milyonlarca hatta yüz milyonlarca ton çelik üretimine, mou (Çin'de kullanılan bir yüzey ölçüm birimi) başına birkaç yüz chang (G. Doğu Asya'da kullanılan bir ağırlık birimi / catty, 680 gram) olan tahıl üretimi birkaç hatta on binlerce chang tahıl üretimine dönüşebilir.

Yoldaşlar, bu dönüşümleri tamamlamak bizim görevimizdir. Yoldaşlar, olasılık ve gerçeklik iki şeydir ve bunlar tek bir birliğin iki karşıtıdır. Sahte olasılık ve gerçek olasılık da yine iki şey ve tek bir birliğin iki karşıt parçasıdır. Kafalarımızı hem soğuk hem de sıcak tutmalıyız, ki bu da tek bir birliğin iki karşıtlığıdır. Yükselen coşku, sıcak kafalılık (ç.n heyecan) ve bilimsel analiz soğuk kafalılık (ç.n sakinlik) anlamına gelir. Ülkemizdeki bazı insanlar şu anda biraz fazla sıcak kafalı. Bir soğuma dönemine izin verecek ruh hali içerisinde değiller, analiz yapmak ve herkesin heyecanlanması için istekli değiller.

Yoldaşlar, böyle bir tutum liderlik pozisyonundaki insanlar için iyi değildir, hata yapıp düşebilirler. Bu kişiler başlarını soğumaya bırakmalı. Bazıları ise soğuk kafalılığı sıcak kafalılığa tercih ediyorlar. Onlar devam eden şeylerden hoşlanmıyorlar ve ayak uyduramıyorlar. "Bekle ve gör" tavrı alanlar ve karşıtlarıyla bu tavra göre hesaplaşmak isteyenler de bu kategoriye aittir. Bu insanlarla ilgili olarak ise, onların kafalarını yavaş yavaş daha sıcak hale getirmeliyiz.

Çeviri: Erkin Öncan

HKP (M) 5000 kişilik halk toplantısı gerçekleştirdi

HABER MERKEZİ- Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Malkangiri ilçesinde kayıp bölgeleri geri kazanmak için Andra Pradeş sınırındaki Cheruberu orman alanında halka açık bir toplantı düzenledi. Daha öncede bölgede benzer bir toplantı düzenlenmişti.

Gerici devlet güçlerini, bölgedeki paramiliter ve diğer güvenlik güçlerini teşhir eden devrimci lider Ora Nageswar Rao, bölgede içme suyu, elektrik ve iletişim gibi süreçlerdeki noksanlıkları belirtti. Hükümet karşıtı slogan-

ları yükselten Maoist lider, gençleri mücadeleye katılmaya çağırdı. Toplantılara silahlı yerli kadınlar dahil olmak üzere 5.000'i aşkın kişinin katıldığı ve kitlesel geçtiği bildirildi. Halk toplantıları hakkında polis bilgisi olmadığı belirtildi.

Maoist liderler, gerici devlet güçlerini bir zamanlar Vineel Krishna'nın serbest bırakılması sürecinde uyulacağı belirtilen koşulları takip etmedikleri için yaşayacakları korkunç sonuçlar konusunda uyardı.

Köleliğimizi Kırarak Özgür Bir Yaşama Atılalım - II

Çocukların anne ve babayı denetleme hakkı olmadığı gibi, anne ve babanın bu denetimleri, çocuklar üzerinde bir egemenlik tesisidir. Kurallar çok açık bir şekilde onlar tarafından çizilir. Çocuktan beklenen ise bu kurallara uymasındır. Çocuk kurallara uyduğu oranda ailede saygı görülür ve sevilir. Eğer çocuğun kuralsızlığı esas hale gelirse, aile içerisinde ciddi sorunlar baş gösterir. Bu durumda aile aynı devlet gibi davranır. Devlet nasıl ki egemenliği altında olanlara, sınırlar çiziyorsa aile de bunu yapar. İnsanlar kendisine çizilen sınırların dışına çıktığında devlet nasıl ki zor aygıtını devreye sokuyorsa aile de benzer bir tepki verir. Kuralsız çocuklara her türlü şiddeti uygular. Bir kısmımız fiziksel şiddet görmüştür. Bir kısmımız ise şiddetin farklı türleriyle karşılaşmışızdır. Bir kısmımız ise şiddetin farklı türleriyle aynı anda muhatap olmuşuzdur.

Ailenin şiddet uygulaması anne ve babanın iyi niyetli olup olmamasının ötesindedir. Ailenin şiddet uygulaması, aile kurumunda var olan özelliklerin doğal sonucudur. Bunun için de her aile geniş anlamda şiddet uygular. Ailenin çeşitli türlerde uyguladığı şiddet çocuğun bağımsız gelişme hakkının kısıtlanmasını içerir. Bunun doğal sonucu çocuk kişiliğinin ezilmesidir.

Bir insanın toplumsal rollere hazırlanması ailede başlar ve bu şiddetle birlikte yol alır. Hepimizde bize kazıtılan toplumsal roller şiddetle bezenmiştir. Ailedeki şiddet öyle sistematik bir karakter kazanır ki bir süre sonra ister istemez bizde ciddi etkileri açığa çıkar. Uygulanan şiddet sonucu çocuk ailenin çizdiği sınırları kendi isteğiymiş gibi görmeye başlar ta ki farklı çelişkilerin yüzeye çıkmasına kadar. Şiddet aynı zamanda çocuğun hareketlerini kısıtlamayı amaçlar. Çocuktan beklenen davranışı kendi iradesine rağmen zorla yaptırılmasını içerir. Doğallığında bu durum

bireyin gelişiminde bir dizi sorunun gündemleşmesine yol açar. Çocuğun korunmasında şiddet önemli bir öğe olarak kendisini gösterir.

Korumak aynı zamanda zor şartların önlenmesini de içerir. Ailenin çocuğun karşılaşacağı zor şartları mümkün olduğunca engellenmesi çocuğu özgüvensiz, ailedeyken aile büyüklerine, toplumda başkalarına bağımlı yaşamaya götürür. Öyle ki toplumda kendisine yönelik bir dizi haksız uygulamalar karşısında karşı gelme iradesi sakatlanır. Sömürülen bir işçi patronuna tavır takınmakta zorlanır. Haksızlığa uğrayan öğrenci, okulda öğretmenine ve idareye karşı çıkma gücünü kendinde bulamaz. Hakkını aramak, haksızlığa karşı çıkmak konusunda sorunlar yaşar.

Korumak bir başka açıdan da mevcut durumun devamını içerir. Çocukların zor koşullardan korunması, aile kurumunun devamının sağlanması açısından önemlidir. Her ne kadar çocuğun iyiliği gözetiliyormuş gibi görünse de esas olan aile kurumunun devamının sağlanmasıdır. Çoğu zaman bu durum çocukların iradesine rağmen böyledir. Çocukların çıkarının korunmasının söylenmesi büyük bir safasatadan ibarettir.

Devlet egemenliğini sürdürmek için rıza ve korkuyu sürekli bir şekilde yeniden üretir. Halk kitlelerine korku salarak sistemin bekasını devam ettirmeye çalışır. Devlet sadece korku salmaz aynı zamanda kitlelerde rızayı üretir. Korku ve rıza bu sistemin üzerinde yükseldiği temel noktaları oluşturur. Sistemin üzerinden yükseldiği temel noktalar aynı zamanda ailenin de üzerinde yükseldiği zemindir.

Rıza göstermek, devletin sömürü düzenine razı olmayı, bunu kabullenmeyi içerir. Hiçbir devler kitlelerin, kendi düzenini uygun bulmasını sağlamadan sürekliliğini sağlayamaz. Kitlelerin rızasını devlet değerlerini uygun bulması için, egemen sınıfların değer yargılarını içselleştirmesi, kendi değer yargıları gibi gör-

aile de böyledir. Ailenin birliği aileyi oluşturan bireylerin onayı olmadan, ailede oluşan değer yargılarının ortaklaşması olmadan sürekliliğini sağlayamaz. Peki, aile değer yargılarını çocuklara nasıl taşır?

Burada korku önemli bir rol üstlenir. Aile bir egemenlik aracı olduğu ölçüde bu rızanın üretilmesinde her zaman "zor" kullanımı için temelini oluşturur. Şüphesiz aile sadece zor kullanarak bunu yapamaz, bu temel üzerinde bir dizi uygulama ile bunu başarır ancak işin temelinde güç kullanımı vardır. Güç kullanımının olduğu yerde ise korku devreye girer. Çocukların ailenin değer yargılarını içselleştirmesinde en önemli duygulardan birisi ise korkudur.

Her çocuğa ailenin değer yargıları aşılanmaya çalışır. Değer yargılarının aşılanması egemenlerin kültürüdür. Aşılamak dışarıda hazırlanmış aşığı başkasına enjekte etmeyi içerir. Kişinin kendisine ait olmayan düşünce ve duygularının başkası tarafından ona benimsetilmesidir. Çocukta bu değer yargılarını benimseme noktasında korku önemli bir yerde durur.

Her aile çocuğuna değer yargılarını benimsetirken çocuğun hareketlerine yasak koyar. Onun ailenin ve toplumun değer yargılarını anlaması mümkün olmadığı için ilk elden hareketlerine yasaklar gelir. Çocuk açısından bu yasakların anlamlı olmaması yüzünden, hatalı davranışları aile tarafından cezalandırılır. Daha ufakken yer edinen bu bilincin temelinde korku vardır. İşte insanın korku üreten tarzda dışarıdan belirlenmesi böyle başlamaktadır.

Anne ve baba çocuk üzerinde bir hakimiyet kurar ve sürekli bir şekilde çocuğu davranışlarını denetlemeye çalışır. Ailenin çocuktan istekleri hiç bitmez. Çocuktan sürekli bir şekilde bu isteklere uygun davranmasını beklerler. Eğer çocuk bu isteklere uygun davranırsa aile içinde sevilme, saygı görme hakkını kazanır yoksa aileyle çatışmalar başlar. Böylelikle çocuk açısından ailenin değer yargılarına uygun davranmayla edindiği bilinç, toplumun değer yargılarıyla uyumasıyla sonuçlanır. Ve devlet, bir aksilik çıkmadığı sürece aile aracılığı kendi bilincini ideolojisini kitlelere empoze etmiş olur.

Ailenin çocuk üzerindeki baskısı bir süre sonra sonuç vermeye başlar. Çocuk yavaş yavaş ailesinin değer yargılarını içselleştirir. Zamanla da çocuk bu değer yargılarının etkisiyle "kendi kendisinin bekçisi olur". Çocuk böylelikle hayatında iki şeyi birden elde eder. Birinci olarak ailede gördüğü saygıdan kaynaklı aileden dışlanma ve yalnız kalmaya karşı bir korunak elde eder. İkinci olarak da kendi hayatından, kendi umutların-

dan vazgeçer. Bu vazgeçiş aynı zamanda kölelik zincirinin iyice benimsemesine yol açar.

Gerçekten de mücadelede tanıştığımız birçok insan, devrimci mücadelenin haklılığını kabul ederken, ailesini karşısına alamadığı için mücadeleden vazgeçer. Kendi yaşamlarından, kendi isteklerinden, kendi geleceklerinden vazgeçtir bu durum. Bir başkasının hayatını yaşamak ya da ona biçilen hayatı yaşamak... Kendisine yabancı olan bir yaşamı benimsemek... Bu yabancı hayatı benimsemek öyle bir noktaya varır ki artık varlık zemini sistemin içidir. Onun kültürünü mümkün olduğunca içselleştirir. En demokrat insanda dahi bu açık bir şekilde görülür. Artık o da bir aile kurmaya hazırdır. Kendisinden beklenileni yerine getirmeye hazırdır. Çabası büyük oranda bunun içindir. Artık önceden kulağına sürekli bir şekilde tekrarlanan "anne baba olunca anlarsın sözü" gerçekleşir. Artık o da çocuklara edindiği köleliği aşılama hazırdır.

Biz yine dönelim korkuya... Korkuya karşı en etkili "önlem" bizi korkutanların dediklerine uygun davranmaktır. Çocuk ailenin değer yargılarına uyum sağlamayı öğrenir. Böylelikle korku büyük bir kölelik bilincini doğurur. Buradan aldığımız bilinci yaşamın bütününde gösteririz. Aileden dışlanma korkusunu uyum sağlayarak aşan birisi, toplumdan da dışlanma konusunda aynı marifeti gösterir. Toplumun değer yargılarını içselleştirir. Her ne kadar bu değer yargılarıyla bazı çelişkileri olsa da bu durum, toplumun değer yargılarıyla uzlaşmasını engellemez. Devrimci bir tavır takınmayıp, tamamen oportünist bir şekilde davranır. Bu insan teorik olarak toplumun değer yargılarına karşıdır ancak pratik olarak tamamen onunla uyumludur. Ve böyle bir insanın pratiğine baktığımızda bunu net bir şekilde görürüz: "mümkün olan bütün nitelikleri, kurnazlıkları, retoriği, hatta alçak gönüllülük, karşımızdakine saygı gibi "en ahlaki" şeyleri bile üretir".

Rızanın üretilmesine ya da toplumsal değer yargılarının çocuklara aktarılmasına değinirken, yukarıda bunun yönteminin sadece zor kullanmak olmadığını söylemiştik. Doğrudur zor kullanmak tek yöntem değildir. Aile aynı zamanda bir eğitim kurumudur. Toplumsal şekillenişin verildiği bir eğitim kurumudur. Bizler toplumun değer yargılarına dair ilk eğitimi ailede alırız.

(Devam edecek)

mesinin sonucu olur. Aynı şekilde

Tarihsel Olarak Almanya-Türkiye İlişkileri Üzerine...

Alman emperyalist devleti ile faşist Türk devletinin ilişkileri belirli dönemlerde çıkar uyumsuzluğuna dayalı zikzaklar çizse de stratejik ve tarihseldir. Alman devletinin önceli olan Prusya Krallığı ile Osmanlı arasında, 1790'da imzalanan barış ve dostluk anlaşması sonrası, özellikle II. Abdülhamit döneminde Almanya ile askeri ilişkiler geliştirilmiştir.

Abdülhamit'in Almanya'ya gösterdiği yakınlık, İkinci Meşrutiyet'le birlikte iktidara gelen İttihat ve Terakki Partisi tarafından da sürdürülmüştür. Nitekim İttihat Terrakki'nin yayın organı "Osmanlı" dergisinin 1 Ocak 1900 tarihinden itibaren Almanca nüsha çıkardığı bilinmektedir.

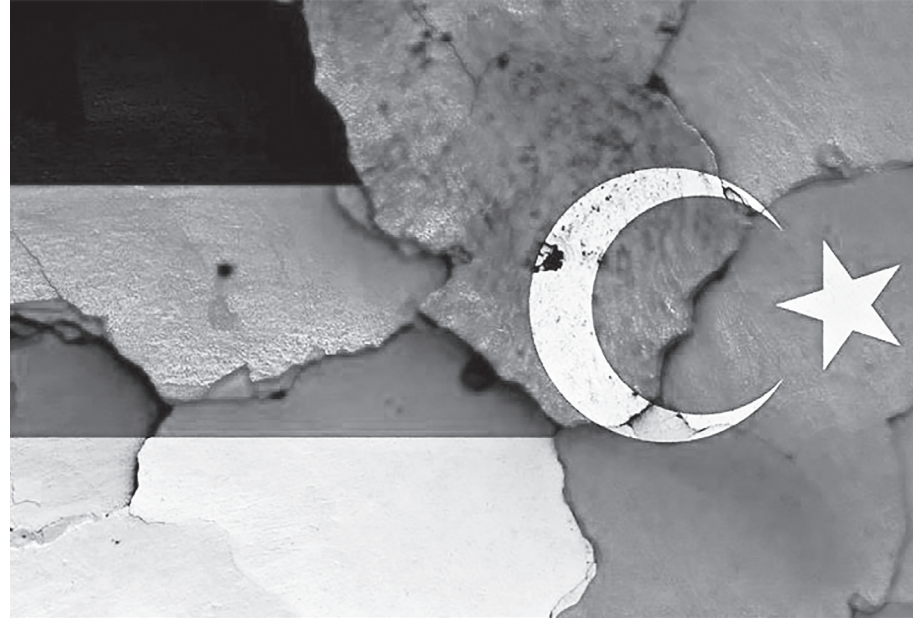
I. EPS'de Osmanlı İmparatorluğu'nun müttefiki olan Almanya'nın, Osmanlı ordusu içinde yüksek rütbeli makamların bazılarında kurmayları bulunuyordu. Liman von Sanders, Bronsart von Schellendorf, Humann von der Goltz Osmanlı ordusu içinde ya kumandan pozisyonundaydılar ya da karargâhtaydılar. Genelkurmay bir Alman'a bağlıydı. Osmanlı'daki altı orduda da durum böyleydi.

1915 yılında "Genç Türkler'in bir projesi" olarak Ermeni ulusuna yönelik yapılan soykırımında Almanya'nın örtülü desteği ve Almanlar'ın sorumluluğunun olduğu, Ermeniler'in Almanlar'ın onayı ile tehcir edilmesi, Harbiye Nazırı Enver Paşa, Osmanlı ordusunun komutanı olarak dönemin Alman Büyükelçisi Wangenheim'e giderek, Ermeniler'in tehciri için Almanya'nın onayını istediği ve destek aldığı tarihi belgelerden bilinmektedir.

I. EPS öncesi ve esnasında süren sıcak ilişki, savaşın kaybedilmesinden sonra bir süre askıya alındı. Türk-Alman ilişkileri, Osmanlı Devleti ve İtilâf Devletleri arasında 30 Ekim 1918'de imzalanan Mondros Mütarekesi'yle biçimsel olarak sona ermişti. 1933 yılı ise Türk-Alman ilişkilerinde önemli bir dönüm noktasıdır. Almanya'da 1933 yılında faşist Hitler'in iktidara gelmesinden sonra, bir çok ülkenin Hitler rejimine tepki göstererek Almanya ile ilişkilerini askıya almasına ve Alman mallarını boykot etmesine karşılık, Türk-Alman ticareti giderek artmıştır.

Türkiye ile Almanya arasındaki ilişkilerin en önemli boyutunu ekonomik ve ticari ilişkiler oluşturuyor. Almanya Türkiye'nin en büyük ticaret ortağıdır. Yıllık ticaret hacmi 35,5 milyar dolardır. Bunun 14 milyar dolarını ihracat; 21,5 milyar dolarını ise ithalat oluşturmaktadır. Türkiye'de 6.000

Alman yatırımcı şirket bulunmaktadır. Başka hiçbir ülkede bu kadar Alman şirketi bulunmuyor. Almanya'da ise 3,5 milyon Türkiyeli yaşamakta olup bunun yaklaşık 1,5 milyonu Alman vatandaşlığına geçmiştir. Turizmde de 2016 yılında yüzde 15'lik payla Alman vatandaşları Türkiye'de tatil yapan yabancı turistler arasında birinci sırada yer alıyor. Türkiye ile Almanya 60 yılı aşkın bir süredir Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü savaş

aygıtı NATO'da yer almaktadırlar. Bu verilere bile bakıldığında Alman devleti ile Türk devleti arasında tarihsel olarak stratejik bir ittifak göze çarpmaktadır.

Ülkemizde faşist CHP'nin iktidar olduğu dönemlerde, M. Kemal dönemi ve sonrasında Avrupacı kliğin özellikle de Almanya ile askeri, ekonomik ve siyasi ilişkileri sistemli sürmüştür. 1980'lerde faşist MHP ve Türkeş'in Alman devletiyle olan ilişkileri ve Almanya'da örgütlenmesine Alman devletinin desteği yine bilinmektedir. Günümüzde ise AKP ve Tayyip Erdoğan'la sürdürülen ikili ilişkiler, Osmanlı Ocakları'nın örgütlenmesine izin verilmesi ve himaye edilmesi gibi derin siyasi ilişkiler mevcuttur. Dönemsel zikzaklar çizse de Alman emperyalizminin Türk devletiyle olan tarihi ilişkileri ve çıkarları sürmektedir. Türk devletinin çıkarlarına uygun olarak, Almanya'da PKK yasakları, TKP/ML, DHKP-C gibi devrimci örgütlerin faaliyetçilerine yönelik tutuklama ve baskılar, PYD ve YPG bayrakları ve sembollerinin yasaklanması gibi Almanya'nın icraatları göz önüne alındığında, Alman devleti, faşist Türk devletiyle olan stratejik işbirliğine devam etmektedir. Kürt ulusunun imha edilmesi ve katliamlara uğramasında kullanılan askeri silahlar Alman menşelidir. Savunma sanayine yönelik Almanya'nın Türkiye'de tank fabrikası kurma girişimi

de buna örnek teşkil etmektedir.

MERKEL HÜKÜMETİ AKP'Yİ KORUMAYA DEVAM EDİYOR

24 Eylül 2017 günü yapılan seçimlerden 171 gün sonra, Alman tekeli sermayesinin çıkarlarına hizmet edecek olan yeni hükümet kuruldu. Angela Merkel, Federal Meclis'te yapılan oylamada 364 oy alarak dördüncü kez Başbakanlık koltuğuna oturdu. Alman emperyalizminin gerek

Dünya Silah Ticaretinde Alman Emperyalistleri Önemli Bir Yer Tutmaktadır

5 Mart 2018 günü iş başı yapan tekeli sermayenin hizmetindeki Angela Merkel'in liderliğindeki Hıristiyan Demokratlar Birliği'nin (CDU), SPD ile bir kez daha kurduğu büyük koalisyon hükümeti, silah satışlarına kaldığı yerden devam etmektedir. Alman basınına sızan Maliye Bakanı Peter Altmaier imzalı belgeye göre federal hükümet Suudi Arabistan'a 8 askeri devriye botunun satılmasına onay verdi. Arap dünyasının en yoksul ülkesi olan Yemen üç yıldır ağır bir savaş içerisinde bulunuyor. Suudi Arabistan 2015 yılından bu yana 9 Arap ülkesinin ittifakıyla Yemen'de iktidarı ele geçirmek isteyen İran destekli Şii Husiler'e karşı savaş yürütüyor. Türk devletinin Efrîn'de yürüttüğü soykırım savaşında Alman silahlarının kullanılmasına benzer bir durum Yemen'de de yaşanıyor.

Geçtiğimiz Ocak ayında 2014-2017 yılları arasında Merkel hükümetinin özel iznini gerektiren silah satışlarının değeri 25 milyar euroyu bulmuştu. Almanya'nın en büyük müşterileri ise Yemen'deki savaşa aktif olarak katılan ülkelerdir. Bunların başında gelen Mısır ile şimdiye kadar yüzde 77'lik artışla 1,36 milyar euroluk silah anlaşması yapıldı. Yemen'deki savaşa katılan Birleşik Arap Emirlikleri, Almanya'dan silah alımlarını dörtte bir arttırarak 213 milyon euroya çıkardı.

Dünyada savaşın ve silahlanmanın asıl sebebi, hükümetlerin aldıkları yanlış kararlar değil, kapitalizmin ve emperyalist yayılmacılığın kendisidir. Bu nedenle Karl Liebknecht'in "Asıl düşman kendi ülkemizdedir" sözü yerinde ve isabetlidir. Emperyalist, işgalci ve ilhakçı her ülke nezdinde devrimci güçlerin ve barış isteyenlerin asli görevi, kendi egemenlerinin savaşı kaybetmelerini sağlamak ve işçi ve emekçilerin düzenini kurmak için mücadele etmektir. Dünyada nihai barış ancak sosyalizm ile mümkündür. Avrupa'da, Almanya'da bir kısım sol cenah ve demokratik güçler burjuva hükümetlerine silah satışlarını durdurmaları çağrılarını yapmaktadır. Bu güçlerin emperyalist devletlerin insan hakları veya demokrasi kaygısıyla değil, tekellerin çıkarları temelinde hareket ettiklerini; haksız savaşları ve silah satışlarını durdurmak için önce kendi egemen sınıflarını devrimle alaşağı etmeleri gerektiğini bilmeleri ve mücadeleyi yükseltmeleri gerekiyor.

AB'de gerekse dünyada daha etkin olma stratejisine uygun olarak büyük koalisyon şekillendirildi. Alman emperyalist sermayesinin stratejik politikalarına uygun hükümet modeli; büyük koalisyon (CDU-CSU-SPD) aracılığıyla egemen sınıfları temsil eden partilerin Alman sermayesinin milli menfaatlerine uygun olarak dizayn edilmesini içermektedir.

Türk devletinin 20 Ocak günü Efrîn'e yönelik başlattığı saldırı ve işgal sürecinde, Ocak ve Şubat ayları arasında Türkiye'ye 9 milyon 700 bin euro değerinde 34 ayrı silah ihracatı yapılmış onay verilmiştir. Almanya Federal Parlamentosu'nda Sol Parti (Die Linke) Milletvekili Zaklin Nastic'in, Türkiye'nin Efrîn işgalinde hangi çete örgütleriyle birlikte hareket ettiğine ilişkin soru önergesine Alman hükümeti tarafından verilen cevaba 'gizlilik' kararı getirildi. Türk devleti ile El Kaide'nin ortaklığıyla ilgili diğer Sol Parti Milletvekili Ulla Jelpke'nin Şubat ayında verdiği soru önergesi hala cevap bekliyor. Türk devletinin Efrîn'i işgal hareketinde çete örgütleriyle birlikte hareket ettiği nerdeyse her gün bir şekilde dünyada gündem olurken, Alman hükümeti Türkiye'yle yaptığı silah anlaşmalarını ve Türkiye'yle ortak hareket eden cihatçı grupları kamuoyu baskısı nedeniyle açıklamaktan kaçınıyor ve gizliyor.

Kurşunsuz Savaş: ABD-Çin Ticaret Antlaşması

Bugün itibariyle "kurşunsuz savaş" diyebileceğimiz ticari savaşların; sürmekte olan bölgesel savaşların ve gelecekte şekillenmesi olasılık daha büyük savaşların temel gerekçesi olduğu açıktır. Devletler arası rekabet ve düşmanlıklar kapsamında gözlerden uzak tutulan asıl çelişki emperyalist-kapitalist sistemin üretim krizi ve aslında emek ve sermaye arasında artan çelişkilerde gizlidir. Emperyalist hegemonya savaşlarının diğer yüzünde dünya proletaryası ve emekçi halkına karşı yoğunlaştırılmış bir savaş vardır. Son tahlilde nihai savaşı kimin kazanacağı, proletaryanın başta kendi egemen sınıfları olmak üzere bir bütün olarak sermayeye karşı savaşımına bağlıdır.

Mart ayına damgasını vuran ve aynı zamanda emperyalistler arasındaki çelişkilerin nasıl bilendiğini ortaya koyan bir olaya tanık olduk. Şubat ayından itibaren ABD ve Çin emperyalistlerinin peş peşe yaptığı açıklamalar ve yaptırımlar hem ABD'nin finans kriziyle gerileme içerisindeki hakimiyetini hem de diğer emperyalist güçlerin hakimiyet çabalarını tam anlamıyla ortaya koymaktadır.

ABD'de daha sağcı ve şoven söylemlerle hükümet görevini alan Donald Trump; finansal krizi karşılamak için geliştirilen kredi alımı kuralından vazgeçmiş, sanayi devleri olarak tabir edilen birçok Amerikan şirketini de ABD'nin içinde yatırım yapmaya mecbur bırakmıştı. Neo-liberal politikalarla özdeşleşen "serbest piyasa şartları"nın alt-üst edilmesi anlamına gelen bu yaklaşım, aynı zamanda "tarihin sonu" söylemini de pratikte çöktürmüştü.

Kapital krizinden Çin'in hibe ettiği kredi sayesinde kurtulan ABD'nin yeni hedefi ise Çin oldu. Geçtiğimiz günlerde açıklanan Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi'nde 1950'lerden kalan "Çin zenginleşirse siyasi olarak özgürlükçü olur" tahlili "Zenginleştikçe dünyayı kendine benzetmeye çalışıyor" diye değiştirilerek Çin "Stratejik rakip ve ekonomik saldırgan" söylemleri ile tabir edildi. Açıklanan raporda mevcut gidişatta ABD'nin 2032 yılına kadar gidişata müdahale etmezse ekonomik hakimiyeti Çin'e kaptracağı, Çin'in "Bir Kuşak Bir Yol" adı altında başlattığı siyasi-ekonomik proje ile 21 trilyon dolarlık altmış beş ekonomiyi kendisine bağlayacağını altı çizildi.

HEGEMONYA KAVGASI VE YAPTIRIMLAR

Hukuk ve erkanın sadece iktidara biat edeceğinin de bariz ispatı olan bir süreç geçtiğimiz bir aydır hayata geçti. G 20 zirvesinde "serbest piyasa" söylemini Çin'e bırakan Trump, Apple gibi elektronik devi bir firmayı zorlayarak ABD ekonomisine yılda 350 milyar dolar para aktarması konusundaki yaptırımını dünyaya duyurdu. Hemen ardından Çin'in ekonomik ve siyasi yaptırımları konusunda kendi iç hukukuna başvuran ABD egemenleri; Çin'in perakende devi olan AliExpress firmasına yaptırım koyarak sattığı ürünlerin "teknoloji hırsızlığı" olduğunu ilan etti. Çin devlet başkanı Şi Cinping'in "yatırımcıların Çin'e teknoloji yenilikleri getirmesi" ilkesini ise zararlı ve hukuksuz olarak tabir etti. Ardından ise Trump hükümeti Çin'in ABD topraklarında yaptığı ticaretten ekstra pay almak için Çin'e 50 milyar dolarlık bir gümrük vergisi koydu. Çin de ABD'ye ilk adım olarak 3 milyar dolarlık ek bir vergi artırımını açıkladı. Tüm bunları hegemonyasını korumakta savaş ve işgal politikası güden ABD'nin ekonomik alanlarda da irtifa kaybetmiş ve artan iç huzursuzluğu bastırmak için giriştiği "korumacı" politikalar olarak okumak mümkündür.

Özellikle Şubat ayında açıklanan Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi öncesi Ağustos ayında Beyaz Saray Baş Stratejisti Steve Bannon'un American Prospect dergisine yaptığı açıklamada "Çin ile ekonomik savaş halindeyiz. Çinliler yaptıklarını söylemekte utanmıyor. İki ülkeden biri 25-30 yıl içinde hegemon hale gelecek. Eğer ABD bu yolda tökezlerse hegemon Çin olacak" açıklamasıyla kendisini ortaya koyuyor.

ABD'DEKİ KRİZİN MERKEZİ

Keza ABD'deki kriz üzerine çeşitli yorumlar Trump hükümeti ile birlik-

te değişme gösteriyor. Obama hükümeti döneminde finans krizine dair "aç gözlü Wall Street işletmecileri" şeklinde açıklama yapanlar bugün ABD'de artan işsizlikten, gayri safi milli hasılanın kişi başına 85 bin doların altına düşmesinden, ABD devi olan firmaların iş ve yatırım imkanlarını emek gücü daha ucuz olan ülkelere kaydırmasından, belli sanayi ve meslek gruplarının da işletmeye yönelik değiştirilen kredi sistemlerinin "gerçekçi" olmadığından bahsetmeler. Kapitalist sistemin yanlış yönlendirildiği iddiasındaki açıklamalar içinde, uygulanan savaşların siyasi hegemonya haricinde hiçbir ekonomik getirisinin olmadığı noktasındaki vurgu dikkate değerdir.

Yaşananın yapısal bir kriz olduğu yönündeki açıklamaların ardından Trump hükümeti "önce ABD, her şey ABD için" açıklaması ile ABD halkını "ortak çıkar" adı altında başka ekonomilere karşı savaşımında kendine yedeklemenin peşindedir. Özellikle ağır sanayi için hayati değerde olan çelik ve nikel ithalına konan vergi ile ABD emperyalistleri iki defa kazanmaya yönelirken aynı zamanda da Çin'den gelen bu hammaddeyi dünyada da kontrol etmek istemektedirler.

Rusya'nın NATO'ya ultimatoma bağlamında gerçekleştirdiği silah tanımları ABD'nin askeri kaygılarını artırırken Çin üzerinden tartışılan ekonomik ve ticari sorunlar ile birleşerek daha geniş planda bir hegemonya krizine dönüşüyor. ABD'nin; uyguladığı yeni vergi sisteminden başta AB olmak üzere Arjantin, Brezilya, Kanada, Meksika ve Güney Kore'yi hariç tutması gelecekte şekillenecek ilişkilerin de yansımaları niteliğindedir. Bugün itibariyle "kurşunsuz savaş" diyebileceğimiz ticari savaşların, sürmekte olan bölgesel savaşların ve gelecekte şekillenmesi olasılık daha büyük savaşların temel gerekçesi olduğu açıktır. Devletler arası rekabet ve düşmanlıklar kapsamında gözlerden uzak tutulan asıl çelişki emperyalist-kapitalist sistemin üretim krizi ve aslında emek ve sermaye arasında artan çelişkilerde gizlidir. Emperyalist hegemonya savaşlarının diğer yüzünde dünya proletaryası ve emekçi halkına karşı yoğunlaştırılmış bir savaş vardır. Son tahlilde nihai savaşı kimin kazanacağı, proletaryanın başta kendi egemen sınıfları olmak üzere bir bütün olarak sermayeye karşı savaşımına bağlıdır.

Hindistan Komünist Hareketinin Kısa Tarihi ve Maoistler

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in uzun yılları bulan halk savaşı mücadelesi dünya devrimcilerinin ilgisi olmaya devam ediyor. Özellikle 1960'ların sonundaki tarihi Naksalbari Ayaklanması ile devrimci mücadeleye başlayan ve **Çaru Mazumdar** önderliğinde izlenen çizgi ile 1970'lerin başında **Kaypakka-ya** yoldaşın önderlik ettiği ülkemiz komünist hareketinde de yankıları olmuş olan hareket, süreç içinde pek çok ayrışma, tasfiye, çizgi mücadeleleri ve değişiklikler yaşadı.

Hindistan Komünist Partisi'nin kuruluş tarihi bugün değişik isimler altındaki partilerin açıklamalarına göre farklılık arz eder. HKP hala birçok bölgede ve eyalette kitle desteğine sahiptir. HKP, Hindistan siyasal bağımsızlığına kavuşuncaya kadar Komintern'in çizgisini savunmuş o doğrultuda hareket etmiştir. Hindistan'ın siyasal bağımsızlık elde etmesinden sonra da silahlı mücadeleyi savunmuş, gerilla birlikleri oluşturmuş, yerel gerici hakim sınıflara karşı ayaklanmalar düzenlemiş, önderlik etmiştir. Ancak ayaklanmaların kanla bastırılması sonucu büyük kitle katliamları yaşanmış, isyana önderlik eden komünist kadroların ezici çoğunluğu katledilmiştir.

Hindistan gibi yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkede toplu ayaklanma stratejisiyle merkezi otoritenin yıkılmasının mümkün olmadığı bu pratiklerin sonucunda daha açık hale gelmiştir. HKP, alınan ağır yenilginin ideolojik ve siyasal sonuçlarından doğru dersler çıkarmak yerine, ideolojik olarak sağa savrulmuş "silahlı mücadeleyi terk etmiş, yasal-legal çalışmayı esasına koymuş" seçimlerle iktidarı yakabileceklerini ve işçi sınıfı iktidarını kurabileceklerini savunmuştur. Yani merkezi otoriteyi toplu ayaklanmayla yıkamayınca, programını değiştirerek düzen sınırları dahilinde kalarak, yasal çalışmayı esas alacaklarını savunmuştur. Kendi kendini tasfiye etmesine rağmen merkezi otorite tarafından yasal alanda da yasaklandı ve 1952 yılında seçimlere katılamadı. Fakat HKP 1957 yılında yasal statü kazanarak yeniden seçimlere katılır ve büyük başarı elde eder.

Gerek Hindistan ve Çin arasında süren sınır sorunu gerekse uluslararası komünist harekette yaşanan ideolojik ve siyasal sorunlardan kaynaklı ayrışmalar, ayrılıklar baş gösterir. Bu ayrılıkta tarafların başını Çin Komünist Partisi ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi çekmekteydi. Bu durum dünya komünist hareketinde de ciddi ayrışmaları ve bölünmeleri beraberinde getirdiği gibi Hindistan Komünist Partisi'nde de kendisini gösterdi. Çin Halk Cumhuriyeti ile Hindistan devleti arasında süren çelişki savaşa

dönüşünce uluslararası emperyalist sermayenin kışkırtıcılığını görmezden gelen ve milliyetçi bir çizgide kendini bulan HKP yönetiminin ezici çoğunluğu emperyalizmin kışkırttığı ve savaşı başlatan Hindistan devletini destekler duruma düştü. Bu yanlış politik hattı şiddetle reddeden bazı komünist önderler ve kadrolar bu yanlış gidişe son vermek amacıyla tavır alır ve kongreye gitme çağrısı yapar. Partide açık iki görüş ortaya çıkar: Biri Stalin yoldaşın

ölümü sonrası **Kruşçev**'in başını çektiği Sovyetler Birliği'nin çizgisi; diğeri **Mao Zedung** yoldaşın başını çektiği Çin Halk Cumhuriyeti'nin izlediği çizgi... Sovyetler ve Çin arasında süren ideolojik tartışma 57-60 polemikleri ile iyice su yüzüne çıkmıştı. Mao Zedung önderliğinde oluşan komünist hareket bu ayrışmaya yayınladığı '63 deklarasyonu ile açıklık getirdi ve "barış içinde bir arada yaşama" adlı revizyonist teze tavır aldı. Uluslararası komünist hareketi, SBKP'nin revizyonist yönetimine tavır almaya çağırırdı. Dünyada ve özellikle Asya'da Maoizm ve "Mao Zedung Düşüncesi" ciddi etkiler yaratıyor, devrimlerin yolunu açıyordu. Kaçınılmaz etki Hindistan Komünist Partisi'nde de yansıma buldu. İdeolojik ayrışma giderek keskinleşti.

1950'lerin sonunda modern revizyonizme karşı mücadele sürecinde, özellikle Büyük Proleter Kültür Devrimi döneminde Mao Zedung Düşüncesi'ni benimseyen halk savaşı örgütleri üzerinden HKP içinde ayrışma yaşanacaktır. 1964 yılında Hindistan Komünist Partisi iki kongre birden yapmak zorunda kalır. Ve Mao Zedung önderliğinde kurulan Çin halk iktidarını destekleyen Hindistan'lı komünistler partiden ayrılarak yeni bir program ve bu programa uygun strateji belirleyerek yeni bir adla; Hindistan Komünist Partisi (Marksist) olarak yoluna devam ederler. Hindistan Komünist Partisi (Marksist) 1964 sonrası büyük bir atılım gösterir. Çin Halk Cumhuriyeti'yle enternasyona-

lizm temelinde iyi ilişkiler kurar ve Çin tarafından desteklenir.

Hindistan Komünist Partisi (Marksist) 1964 yılında bir grup parti kadrosu tarafından kurulur. Kurulduğunda ideolojik olarak Marksist-Leninist bir hat izler, Mao Zedung Düşüncesini savunur ve bunun üzerinden şekillenir. Hindistan'ın önemli bölge ve eyaletlerinde etkindir ve hala ciddi bir güce sahip bulunmaktadır. Etkin olduğu eyaletlerde sol cephe ve diğer

yonu" adı verilen, Hindistan hükümetine bağlı silahlı paramiliter gruplar ve ordunun katılımı ile 100.000 kişilik silahlı güç eşliğinde Naxalitelere yönelik başlatılan operasyonda çok sayıda kişi tutuklanmış, önderlikteki kadrolar hayatını kaybetmiş ve büyük darbeler alınmıştır. Günümüzde HKP (Maoist) olarak bilinen ve MLM çizgide devrim mücadelesi sürdüren Parti, **Eylül 2004** döneminde önceden de halk savaşı çizgisi izleyen **Hindistan Komünist Partisi Marksist-Leninist/ Halk Savaşı** yapılanması ile Hindistan Maoist Komünist Merkezi'nin (**MCCI**) birleşmesi sonucunda oluşturulur.

2014 döneminde bir diğer önemli Maoist örgüt olan HKP-ML/Naxalbari'nin katılımı ile son biçimine bürünen HKP (Maoist) içinde 1967'deki Batı Bengal evresinde mücadelede yer almış çok sayıda tecrübeli devrimci kadro da yer almaktadır. Hindistan tarafından ve uluslararası emperyalist devletler tarafından "terörist" bir örgüt olarak görülen "Hindistan'daki en büyük iç güvenlik problemi" olarak değerlendirilen HKP (Maoist), geniş işçi ve köylü desteği ile halk savaşı yoluyla devrimci mücadelesini Chattisgarh, Maharashtra Odisha, Bihar, Jharkhand ve Batı Bengal bölgelerinde günümüzde aktif olarak devam ettirmektedir.

Mart 2017'de Profesör **GN Saibaba** ve 5 devrimci yasadışı faaliyetle suçlanarak tutuklanmış ve ağır işkence koşulları altında tutulmaktadır. Hindistan'da pek çok demokratik örgüt harekete geçerek, Nagpur'da hücrelerinde tutuklu bulunan ve sağlık durumuna kötüye giden Maoist Profesör Saibaba için pek çok destek kampanyası düzenlenmektedir. Geçtiğimiz günlerde Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Malkangiri ilçesinde kayıp bölgeleri geri kazanmak için Andra Pradeş sınırındaki Cheruberu orman alanında halka açık bir toplantı düzenledi. Toplantılara silahlı yerli kadınlar dahil olmak üzere 5.000'den fazla kişi katıldı.

Hindistan'ın Odisha eyaletine bağlı Koraput bölgesinde Maoistler'e yönelik başlatılan operasyonlar devam etmektedir. Andhra Pradesh ve Chhattisgarh ile sınırları paylaşan Koraput bölgesinde, Maoistler önemli bir varlığa ve geniş kitle desteğine sahiptir. Dünyadaki MLM hareketin Hindistan'daki bileşeni olan HKP (Maoist), uluslararası alanda ideolojik planda, anti ML akımlara ve sapmalara karşı da mücadele yürüten MLM örgütlerin başında gelmektedir.

(29 Mart tarihli sayımızda yayımlanan "Hindistan'da Artan Çiftçi İntiharları ve Toprak Reformu Yürüyüşü - I" makalenin devamıdır)

2012 döneminde "Yeşil Av Operas-

Emê Bi Zimanê Xwe Rastiyan Ragihînin*

***Kürt basınına yönelik baskı ve engellemeler sürüyor. Kürtçe yayın yapan tek günlük gazete olan Welat'ın basıldığı matbaalar tehdit edilerek basımı engellenmeye çalışıldı. Yeni Demokrasi gazetesi olarak Welat'ı sayfalarımıza taşıyarak dayanışmayı yükseltiyoruz.**

Z. Abidin Bulut - Welat

***I**ro em di pêvajoyeke Şerê 3'yemîn ê cihanê de derbas dibin. Giraniya vî şerî li Rojhilata Navîn û navenda xwe jî bi taybetî li Kurdistanê ye. Ev şer ji yê 1 û 2'yemîn cudatir e. Lewre şerê demdirêj û dijwar e. Civak û gel heta hemû şaneyên xwe hîs dike û dijî. Li aliyekî hêzên serdest û kapîtal dixwazin serdestiya xwe bidin pejirandin li aliyê din jî ji bo berjewendî û serdestiya xwe gelan tune dikin. Li ser navê nîrx, rûmet û civakbûnê tiştêkî li holê nahêlin.

Ev şerê navborî ku ji 1991'an ango bi şerê Korfezê re dest pê dike, bi dagirkirina Iraqê ya 2003'yan her wiha ya Afganîstanê ber bi şenberbûnê ve xwe daxuyakirin. Dîsa di dawîya sala 2010'an de ku di bin anvê Bihara Erebî de şerê li Tunusê dest pê kir û gelek welatên Rojhilata Navîn veguherî gola xwînê ku herî dawî rewşa Iraq û Sûriyeyê jî li holê ye ev yek şenberbûna Şerê 3'yemîn ê Cihanê bi hemû zelaliya xwe radixe ber çavan. Lewre di şerê li Rojhilata Navîn diqewime de

destê hemû dewletên herêmî û yên navneteweyî tê de heye. Niha jî wekî navenda vî şerî ku em wekî Kurdistan diyar dikin ji ber ku Kurdistan di nava çar dewletên wekî Îran, Iraq, Sûriye û Tirkîyeyê de bûye çar parçe û her çar dewletên navborî ji bo gelê kurd negihêjin tu mafên xwe ji polîtîkayên piştaftinê bigirin heta yên tunehesibandin û yên tune-kirinê diwartir kirin. Ji bo tune-kirina kurdan bi hemû hêzên serdest û hegomonîk re li hev kirine û dijminatîya xwe dikin. Bi taybetî jî di salên dawî de yanî ji sala 2013'an û vir ve bi çeteyên ku hatin afirandin yên wekî El Nûsra û DAİŞ xwesitîn kurdan ji holê rakin. Lewra kurdan di vî şerê li Rojhilata Navîn de alî negirtibûn û wekî xeta 3'yemîn di çarçoveya paradîgmaya jiyana wekhev û azad bi hemû gelên li vî erdnîgariyê re xwesin bi awayekî azad bijîn. Lê belê ev dijminatîya dîrokî destûr neda vî yekê û bi rêya çeteyên îslamîst û tûndwar xwestin hemû aliyên aştxwaz, demokrat û sosyalîst tune bikin.

Bi taybetî ev polîtîkayên tune-kirin û tunehesibandinê li Tirkîyeyê li gel kurdan li ser hemû azadîxwazan diwartir bû. Yê ku ev polîtîka teşîr dikir çapemeniya azad û muxalîf bû. Ji ber vî yekê ew zextên li ser civak û gelen bi hemû dijwariya xwe zivirî ser çapemeniyê jî. Lewma li Tirkîyeyê zext û pêkutiyên li ser çapemeniyê di tu dema dîrokî bi qasî vî dema hanê dijwar nebûbûn. Zordestî û sansur ji salên 1990'î jî diwartir bûye.

Wekî Rojnameya Welat ku me ji kevnepîsiya Çapemeniya Azad û xwe wekî berdevwama rojnameya kurdî Azadiya Welat dibînin bi hemû zext û pêkûtîyan re rûbirû man. Hikûmeta

AKP'ê ji roja ku hatiye ser hikûmîr ve çapemeniyê ji bo xwe wekî gef dît û bi awayekî şedîd azadiya fikr, raman û hiqûqê bin pê kir. Dam û dezgehên çapemeniya muxalîf girtin. Hişmendîya tekparêz tim û dayîm çapemeniyê yektîp û yekdeng' xwest û ji bo bigihîje vî armanca xwe jî gelek komên weşanên 'kirîn' û xist bin destê xwe. Desthilata ku bi vî yekê jî çavtênebû bi çavnebarî û zikreşî qeyûm tayînî ser rojnameya Ozgurlukçu Demokrasî û Çapxaneyê Gunê kir, bi dehan xebatkarên rojname û çapxaneyê binçavkirin û girtin. Îro li Tirkîyeyê bi dehan rojnameger girtî ne û welat veguherîye zindaneke servekirî. Tehemûla wan ji deng û rengekî cuda re nemaye. Bi taybetî jî çand û zimanê kurdî hedef digirin.

Lewre gelê ku rastî polîtîkayên tune-kirinê tê gelê kurd e. Derberê vî gelî de dixwazin hemû tiştî ji holê rabikin. Ji çand û kelepura kurdî bigire heta ziman û kevnepîsiya hatiye qedexekirin û tî tune-kirin. Mînaka wê ya herî şênber jî Rojnameya Welat e ku yekane rojnameya bi zimanê kurdî weşanê dike ye. Em li gel zextên li ser çapmenî û ragihandinê vî yekê bi dijminatîya zimanê kurdî ve girê didin. Bi îlankirina OHAL'ê re zimanê kurdî bi awayekî fiilî hatiye qedexekirin. Di encama polîtîkayên hanê êdî mirov li kuçê û kolanan jî bi rehetî nikarin bi kurdî biaxivin, heta mirovên li kuçeyan bi vî zianî stran dibêjin tî binçavkirin. Qeyûmên ku tayînî ser şaredariyan kirin wekî karê destpêkê çî tiştê li ser navê çand û zimanê kurdî hebû ji holê rakirin.

Di serdema vî desthilata hanê de bi taybetî jî li dijî weşangeriya kurdî zexteke pir dijwar tê meşandin. Di serdema hikûmetên AKP'ê de bi gelek caran rojnameyên kurdî hatin girtin, bi sedan doz lê hatin vekirin, bi sedan salan ceza li xebatkarên wê birîn. Li Tirkîyeyê tekane rojnameya ku bi kurdî weşanê dike Rojnameya Welat e û li vî welatî çapxaneyê peyda nekir ku rojnameyê çap bike. Lewre gef li xwediyên matbayan hatiye xwarin û bi mînaka Gun matbayê hatine tirsandin. Li gel ku me bi gelek çapxaneyan re hevdiştin jî pêk anîn lê

ji ber atmosfera tirsê hatiye afirandin û ji ber gefan me tu çapxaneyê ku bikare wêrekiya çapkirina tekane rojnameya kurdî Welat nişan bide, me nedît. Ji bo ku em nikaribin rojnameyê kurdî derbixin çî astengiyên tî hiş û aqilan danîn pêşiya me.

Li aliyê din her roj belavkarên me yên rojnameyê rastî gefên hêzên dewletên û tî binçavkirin û girtin. Li gel ku biryareke komkirinê tune ye jî bi awayekî kêfî dest danîn ser rojnameyê me û destûrê nadin ku rojnameya Welat biçe gelek bajarên ku kurd lê dijîn. Li noqteyên kontrolê yên polîsan rojnameyên me dadixin û dişewitînin. Gele caran gef li aboneyên me xwarine ku rojnameyê nestînin û wan tirsandine. Ji xebatkarên rojnameyê bigire heta bi belavkar, çapxane, xwendekar hemû wekî ku bûne hefef û em di vî serdemê de rastî zextên ku di tu dema dîtokê de em rastî wê nehatibûn tî. Din av van şert û mercan de şert û şîrûd nehiştine ku em rojnamegeriyê bikin. Zimanê kurdî bi berxwedana xwe ya li dijî van zext û pêkutiyên heta îro hatiye. Em jî wekî parazvanên vî zimanê pîroz heta dawiyê em ê xwedî li zar û zimanê xwe derkevin. Ev ziman ew çend dewlemend e ku nakeve bin destê tu desthilatdarî û ev ziman ew çend berxwedêr e ku bi tu êrîşan jî holê ranabe..

Desthilata ku vî welatî bi rê ve dibe neyartîya xwe ya li dijî çapemeniya muxalîf aniyê asteke wisa ku rojnameyê kurdî ku xîtabê gelê kurd dike çapxaneyê nabîne ku were çapkirin. Li dijî vî rewşa ku ji bo kes û kûsên vî welatî bi rê ve dibin şerm e. Ev şerm wekî deqekê dê her tim li eniya vî welatî û rêveberiyê be.

Ji ber van sedemê zor û zehmet em wekî rojnameya Welat tu carî dev ji tîkoşîna xwe bernadin. Emê her tim kiryarên li vî welatî li ser gelan pêk tî ji raya giştî re ragihînin. Em ê weşangeriya xwe ya kurdî ku di çî şert û mercan de be, em ê dev jê bernadin, em ê li ser înternetê bi awayekî berbelavtir û bi bandortir, bidomînin. Li dijî polîtîkayên bêdengkirinê em ê di demeke kurt de jî bi rojnameya xwe ya dijîtal weşana xwe bidomînin. Niha hemû amadakeriyên me yên bînesazî bi dawî bûne û emê bi awayekî bi bandortir derên pêşberî xwînerên xwe.

Wekî dawî; çarenûsa vî Şerê 3'yemîn ê Cihanê çî dibe bila bibe emê bi hemû zelaliya wê raxin ber çavan û bi zimanê kurdî ragihînin.

Kendi Dilimizle Gerçeği Yayınlayacağız*

"Bu zorlu ve zahmetli şartlar karşısında biz Welat gazetesi olarak direnişimizden ödün vermeyeceğiz. Her zaman bu ülkedeki halkların üzerinde uygulanan haksızlıkları, yanlışları kamuoyuna yayınlayacağız."

Z. Abidin Bulut - Welat

* Bugün 3. Dünya Savaşı sürecinden geçiyoruz. Bu savaşın yoğunluğu Ortadoğu'da, özellikle Kürdistan coğrafyasındadır. Bu savaş 1. ve 2. Dünya Savaşı'ndan farklıdır. Dolayısıyla uzun süreli ve zorludur. Toplum ve halk bu savaşta bütün hücrelerinde hissediyor ve yaşıyor. Bir taraftan hegemonik ve kapitalist güçler egemenliğini kabul ettirmeye çalışıyor diğer yandan ise çıkarları uğruna halkı yok ediyor. Toplum, değerler ve onur adına hiç bir şey ortada bırakmıyor. Adı geçen bu savaş 1991'de yani Körfez Savaşı'yla başlıyor, 2003 Irak'ın işgaliyle devam ediyor, Afganistan'ın işgaliyle somut bir şekilde kendisini gösteriyor. Yine 2010 yılının sonuna doğru Arap Baharı adı altında Tunus'ta savaş başlamış ve devamında bir çok ülke kan gölüne dönmüş, son olarak Irak ve Suriye'nin güncel durumu bütün çıplaklığıyla 3. Dünya Savaşı'nı gözler önüne seriyor. Anlaşıyor ki Ortadoğu'da süren savaşta bölge devletleri de olmak üzere bir çok uluslararası devletin parmağı var. Bu savaşın merkezinin ise Kürdistan olduğu aşikar. Çünkü Kürdistan; Türkiye, Irak, Suriye ve İran devletleri

arasında dört parçaya ayrılmıştır. Adı geçen bu devletler Kürt halkı haklarına ve özgürlüklerine ulaşmasını diye asimilasyon politikalarından tutunda inkar ve imhaya kadar her türlü baskıyla bu savaşı derinleştirdiler. Kürt halkının yok edilmesi için bütün hegemonik güçlerle anlaşılıyorlar ve düşmanlık ediyorlar. Özellikle son yıllarda yani 2013'ten bugüne kurulan El-Nusra ve IŞİD gibi çetelerle Kürt halkını fiziki olarak yok etmek istediler. Bununla beraber Kürt halkı Ortadoğu'da süren 3. Dünya Savaşı'nda taraf tutmadı, 3. bir hat diyebileceğimiz özgür ve eşit yaşam paradigması çerçevesinde coğrafyanın bütün halklarıyla bir arada özgürce yaşamayı hedef edindiler. Fakat bu tarihi düşmanlık buna izin vermedi ve cihatçı, talancı çetelerle bütün barış isteyen, demokrat ve sosyalist kesimi yok etmek istediler.

Özellikle Türkiye'de inkarcı ve imhacı politikalar Kürtler üzerinde daha çok uygulandı. Bu politikaları teşhir edenler ise özgür ve muhalif basındı. Bu yüzden topluma ve halka yönelik bütün baskı ve saldırılar özgür basına da yöneldi. Bununla beraber basın üzerindeki baskı ve saldırılar tarihin hiçbir döneminde bu kadar artmamıştı. Baskılar ve sansür 1990'larda bile bu boyutlara ulaşmamıştı. Welat gazetesi gibi ki özgür basın geleneğinin ve Azadiya Welat'ın devamı niteliğinde gördüğümüz gazetemiz,

bugün bütün baskı ve zorluklarla yüz yüze kaldı. AKP hükümeti başa geldiği günden bu yana basını kendisi için bir tehdit olarak gördü ve şiddet yoluyla özgür fikir, düşünce ve hakikati ayaklar altına aldı. Özgür basın ajanslarını kapattılar. Tekçi bir zihniyetle her zaman 'tektip ve tek sesli basın' istedi ve bu amacına ulaşmak için bir çok yayın kuruluşunu satın aldılar ve ellerine geçirdiler. Böyle bir iktidar büyük bir çekememezlik ve kıskançlıkla Özgürlükçü Demokrasi ve basım evine kay-

yım atadı. Onlarca çalışanı gözaltına aldı ve tutukladı. Bugün Türkiye'de onlarca gazeteci tutuklu ve ülke açık cezaevi konumuna getirildi. Farklı bir sese ve renge tahammülleri kalmamış. Özellikle Kürt kültürü ve dilini hedef aldılar.

Bununla beraber imhacı politikalara maruz kalan halk Kürt halkıdır. Halkımızla ilgili bütün her şeyi yok etmek istiyorlar. Kürt kültüründen tutunda gelenek ve diline kadar her şeyi yasaklanmış ve yok ediliyor. Bunun en somut örneği ise Kürtçe yayın yapan Welat gazetesidir. Bu saldırı ve baskıları Kürtçeye olan düşmanlıkla bağlantılı buluyoruz. OHAL'in ilanı ile Kürtçe fiili olarak yasaklandı. Bu politikaların sonucunda insanlar sokaklarda Kürtçe konuşamaz olmuş, hatta sokakta Kürtçe türkü söyleyen insanlar gözaltına alınmıştır. Belediyelere atanan kayyımların ilk işi Kürt kültürüne ve diline dair her şeyi ortadan kaldırmak oldu. Bu İktidar döneminde özellikle Kürt basınına yönelik büyük bir sindirme ve baskı hareketi yürütülüyor. AKP hükümeti döneminde defalarca Kürtçe gazeteler kapatıldı, yüzlerce dava açıldı, yüzlerce yıllık cezalar çalışanlarına verildi. Türkiye'de tek Kürtçe yayın yapan Welat gazetesidir ve bu ülkede yayını gerçekleştirecek bir basımevi bulamamıştır. Çünkü matbaa sahipleri tehdit edilmiş ve korkutulmuştur.

Bir çok basımeviyle görüşüldü fakat yaratılan korku atmosferi ve tehditler yüzünden Welat gazetesinin basımını yapacak cesaretli bir basımevi bulamadık. Kürtçe bir yayın gerçekleştirmeyelim diye akla gelecek her türlü engeli önümüze koydular.

Diğer bir taraftan ise gazete dağıtıcılarımız her gün devlet güçlerinin tehditlerine maruz kalıyor ve gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Herhangi bir toplama kararı olmasa bile, Welat gazetesi Kürtlerin yaşadığı illere ulaşmasına izin verilmiyor ve keyfi olarak gazetelerimize el konuluyor. Kontrol noktalarında gazetelerimiz yakılıyor. Bir çok defa abonelerimiz tehdit edilmiş, gazete alınmasın diye korkutulmuştur. Gazete çalışanlarından dağıtıcılara kadar, basımevi, öğrenciler hepsi hedef olmuş ve gerçekten hiçbir dönem bu süreçteki kadar baskı ve saldırı altında kalmadık. Bu zorlu şartlarda gazetecilik yapma imkanımız bırakılmamıştır. Kürtçe dili, baskı ve saldırılar karşısındaki direnişle bu güne kadar gelmeyi başardı. Biz de bu kutlu dilin koruyucuları olup sonuna kadar dilimizi ve çocuklarımızı sahipleneceğiz. Bu dil nasıl zengin ki bir türlü egemenlerin eline düşmüyor ve bu dil nasıl direnişçi ki bütün saldırılara rağmen ortadan kalkmıyor.

Bu ülkeyi yöneten iktidar, muhalif basına olan düşmanlığını öyle bir seviyeye çıkarmış ki Kürtçe yayın yapan ve Kürtlere hitap eden bir gazete yayın yapmak için bir basımevi bulamamaktadır. Bu durum, bu ülkeyi yönetenlerin işin büyük bir utançtır ve bu utanç her dakika bu ülkenin ve yönetenlerinin alınanda kalacak.

Bu zorlu ve zahmetli şartlar karşısında biz Welat gazetesi olarak direnişimizden ödün vermeyeceğiz. Her zaman bu ülkedeki halkların üzerinde uygulanan haksızlıkları, yanlışları kamuoyuna yayınlayacağız. Her ne şartta olursa olsun Kürtçe yayını yapmaktan vazgeçmeyeceğiz, internet üzerinden daha etkili ve kuvvetli devam edeceğiz. Şu an bütün altyapı çalışmalarımız bitirdik ve daha etkili bir şekilde okurlarımızın karşısına çıkacağız.

Son olarak; 3. Dünya Savaşı'nın bütün yönlerini açıklığıyla halkın gözlerinin önüne sereceğiz ve Kürtçe yayını yapacağız.

"ONLARDAN BİZLERE MİRAS KALAN BİR SEVDA UĞRUNADIR DAĞLARIN DORUKLARINDA TÜKETİLEN ZAMAN"

Ancak kolektifle düşünen bir beyin, halkla bütünleşen bir yürek ve devrime adanmış bir beden ölümü bir zafer şiarı haline getirebilir. Bu bilinçtir; onları her adımda daha da coşkulu kılan. Bu bilinçtir; silah kuşandıklarında, ölüm kaçınılmaz bir hal aldığına asla tereddüt etmeyen. Bu bilinçtir; ölümü küçülterek yenen ve ölümün adını "ölümsüzleşmek" koyan... Şeyh Bedrettinler'den, Pir Sultanlar'dan devralınan direniş ve savaşıma geleneğini İbrahim'den Mehmet'e uzanan 46 yıllık bir bilgelikle taşıyor Proletarya Partisi. 46 yıllık tarihinde ödediği onca bedele rağmen yüzünü çürüyenden yana değil daima filizlenenden yana dönüyor Proletarya Partisi, mücadelede mihenk taşları olan yüzlerce şehitten devralınan namluların binler olup milyonlara akması için... Yaşayarak ya da ölecek, yaşamak üzere ölmeyi biz başardık yoldaşlar, yaşamak üzere ölüme eylem koymayı ve yaşatmak üzere yaşamlara kıyan kanlı iktidarlara saldırımayı. Özgürlüğe sevdalıydılar, ille de özgürlük deyip, baş koymuşlardı bu yola, bedel ödemedi hiçbir özgürlüğün kazanılamayacağını farkında olarak. Kimisi için geride kalan bir sevgili kimisi için evlat kimisi için de bir anaydı arkadan yolculayan. Yaşamın hüznelerini kalplerinin kuyusuna atıp, öfkelerini kuşanmışlar ve gelecek düşlerini paylaşmışlardı yoldaşlarıyla köz başı sohbetlerinde. İçlerinde sızlayan özlemlerin sesi azalmıştı, halkın sofrasında bölüşükçe umudu ve büyüttükçe isyanı... Coşkun bir lav akışıdır önüne geçilmek istenen ve koca koca buz dağlarıdır, güneşin önüne engel diye dikilen zindandır, işkencedir, sürgündür, ölüm ve ihanettir dayatılan kurtulmayalım diye boynumuzdaki halkadan...

21 Nisan 1999'da Erol Özel ve Özgür Güler kavgada ısrarın sesine soluk olmuşlardı Tokat dağlarında... Erol Özel, mücadele denilen okyanusta sadece bir damla olmuştu. O, yaşadıklarıyla ilerleme ve gerileme denilen olgunun düz bir seyir izlediğini fakat parti kültürüne, değerleri-

isyan dağlarda sevda dağlarda yürek dağlarda zirvelerdedir yığidimin izi dağlara dönüktür yığitlerimizin yüzü bu ne sevdadır daye, daye Dersim isyanda..." Karadeniz'den yükselen ses Dersim'de daha yükseldi ölümü gülererek karşılayanlarla. Dersim dağları bir kez daha kucak açmıştı Karade-

rılacak dal değiliz kara yelde savrulacak yaprak değil, köksüz gövdeyiz ölümsüz izimizden gelenlerle...

Tarih **25 Nisan 2000**'i gösterdiğinde hain pusular Mercan'da kurulmuştu bu kez Partizanlar için... Ancak ölüm ne ki, yüreği kavgayla harmanlananlar elleri tetikte karşılaşmışlardı ölümü. Bir kez daha yığınlığa ve karamsarlığa karşı direniş türküleri yükselmişti Dersim'de Partizan namlularından. **Yusuf Ayata (Seyithan), Hasan Ak-yol (Tuncay), Fehiman Bozgurt (Hatice), Umur İl (Doktor), Fikret Vural (Ali Ekber), Zeynel Erdoğan (Kemal) ve Mustafa Toptaş (Zeynel)** Mercan Vadisi'nde adımlarlarken direnişin topraklarını düş-tükleri hain pusuda katledilmişlerdi.

Şehitlerimizden öğreniyoruz, onların destanlaştıkları kavgada bizlere bıraktıkları mirastan. Yenilgileri zafere dönüştürmeyi öğreniyoruz, her şey bitti dendiği bir anda dahi teslim olmayarak yok olmayı değil çoğalmayı, değerleri can bedeli savunmayı öğreniyoruz, kendine güveni, müdahaleyi ve her koşulda ilkelere bağlılığı öğreniyoruz onlardan.

Tarih **15 Nisan 1995**, yer Erzincan... Düşmanın top mermileri altında ölmü kucakladı üç dağ çiçeği. "Devrim tarlasının bir tohumu olabilmek, insanlık aleminin tarihsel ilerleyişinde kendi eliyle yarattığı çirkefliklerin içinden sıyrılıp güneşe gömülebilme, her türlü kişisel menfaatin yeminli düşmanı olup, davaya bağlılık temelinde silah elde sonsuzluğa yönelmek, MLM biliminin ışığında ölümün kucağına koşmak... İşte her proleter devrimcinin sonsuzluğa yürüyüşünde geride bırakmak istedikleri" diyen ve "ser verip sır vermeme" ilkesiyle birlikte TC zindanlarından

ne sarılan biri için gelişmenin hiç zor olmadığını göstermişti. Özgür Güler ise '96'da Proletarya Partisi'nin "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı yaratma" çağrısına ilk yanıt verenler arasında olmuş ve düşman pususuna düşmüş birçok birliğin komutanlığını yaparak düşmanı bozguna uğratan olmuştu. O gün bir eve kurulan hücre pususunda hain kurşunlar yağmıştı yoldaşların üzerine, ellerinde silahları, dillerinde parti ve özgürlük sloganları ve yüreklerinde halk sevgisiyle düşmüşlerdi toprağa. Ve Karadeniz rüzgarı onların türküsünü taşımaktadır hala dik yamaçlı dağlardan şehirlere... "Ah yığidim ah bu mevsim kardelenler hüznü Munzurum ağlamakta ağıtları mavzer yakmakta

niz'den umut yüklenerek yola çıkan Partizanlar'a. Onlar yıllardır gerillaya kucak açan ve destek olan Dersim halkına umudun adını yeniden taşımak için arşınlamışlardı yolları. Karadeniz'de bırakırken ardlarında hüznü bakışları, o büyük günün ertesinde buluşmak üzere vedalaşmışlardı yoldaşlarıyla. "Parti önderliğimizin talimatını aldık. Taşadığımız tarihsel misyonun bilincindeyiz. Her pratiğimizde taşıdığımız misyona uygun hareket edeceğiz" diyerek Dersim'de boşalan mevziyi yeniden doldurmanın coşkusuyla arkalarında bıraktıkları hüznü bakışlar yerini umut ve coşku dolu bakışlara terk ederken ölüm bir kez daha aynı kalleşliğiyle karşılarına çıkmıştı Partizanların, kı-

firar ederek tekrar dağlara gönül veren **Halil Çakıroğlu** ve yoldaşları **Süheyla Dağdeviren**, **Munzur Keskin** silah elde toprağa düşerken geride binlerce tohum bıraktılar yeşermek üzere. “Kolay değil, buz kesmiş ellerle, silahı sıkı sıkıya kavramak, donmuş parmakla tetik çekmek” diyordu Doktor Meral. Birliğin doktruydu Süheyla ve düzenin kendisine sunduğu tüm olanakları reddederek tüm yeteneğini partisine, yoldaşlarına ve halkına sunmuştu. O, mücadeledeki duruşu ve üstlendiği rolle kadına dayatılan ikincil konumuna karşı tavır almayı başarabilmiş örnek bir savaşçı olmuştu. Çatışmada Munzur yoldaşıyla birlikte ateş hattı içinde

kalanları dışarı çekmeye çalışırken şehit düşmüşlerdi.

12 Nisan 1998'de Maraş'ta ölüme yenik düşmüştü bedeni belki Seyit Külekçi'nin annesi **Elif Külekçi**'nin ama zulme, sömürüye, açlığa meydan okumuştur. Yaşlı bedeniyle eylemlerin hep en önünde olmuş, kendini hiçbir şeyden sakınmayarak direnişçi kimliğini bizlere rehber yaparak ölümsüzleşmişti kavgamızda. Aramızdan bir kaç yoldaş ayırmak değil, her ne yapsan varacağız emelimize! Karadeniz... Bunu duysun derinliklerin: **O ateşli göğüsleri delen hançerin kabzasını alacağız biz elimize!**

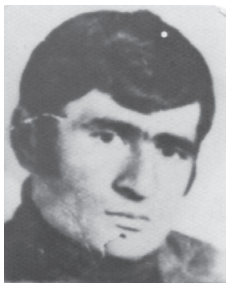
Tarih **14 Nisan 1999**, yer Tokat...

Yine bir bahar ayında Karadeniz toprakları, şehitlerimizin, onurun, başeğmezlüğün, sınıf bilincinin, işçi sınıfı ve emekçi halka bağlılığın, partiye, devrime sevdalı komünistlerin kanlarıyla kızıla kesmişti. **Seyit Külekçi** 7 yıllık tutsaklığı boyunca hapishane direnişinin ön saflarında yer almış ve çıktığında ise özlemini duyduğu gerillaya katılmıştı. **Doğan Altun** ise Proletarya Partisi'nin “sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma” çağrısına ilk yanıt verenlerden olmuştu. Düşman çemberinden çıkmış olmasına rağmen tekrardan çembere dalan, yoldaşlarına yönelmiş düşman kurşunlarına göğsünü siper eden, yoldaşıyla birlikte ve dil-

lerinde sloganlarıyla ölümsüzlüğe uğurlanan olmuşlardı. Tarih **13 Nisan 2004**, yer Dersim Çiçekli... “Hesaplaşmak, derinden ve sarsıcı bir şekilde hesaplaşmak zor gelir çoğu kez. Alışkanlıklardan arınmak, kötü huy-lardan kurtulmak kolay olmuyor her zaman. Sistemden, sistemin yarattığı insan tipinden kurtulmak, yeni insan olmak çaba istiyor, kararlılık ve sabır istiyor” diyen **Ahmet Laço**, **Sevda Yıldız**'la birlikte kavgada ısrarın, samimiyetin eşsiz güzelliklerini miras bırakarak ölümsüzleşmişlerdi Dersim dağlarının doruklarında, dillerinde parti sloganlarıyla...

Ömer Naci Güven, Bahçelievler Lisesi'nin devrimci ve demokrat öğrencilerindendi. Sivil faşistlerin devrimci gençlik içerisindeki boy hedeflerinden biri haline gelmişti. 21 Nisan 1977'de, okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan sivil faşistler tarafından katledildi.

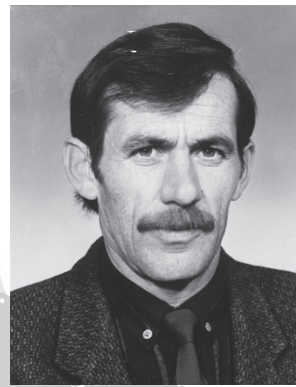

Nurettin Gül, 1941 yılında Mazgirt'e bağlı Kızılcık köyünde doğan Gül, Adana Narlıca'da 26 Nisan

1980'de sosyal faşistler tarafından pusu kurularak katledildi.

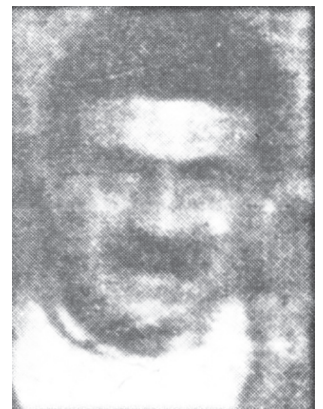
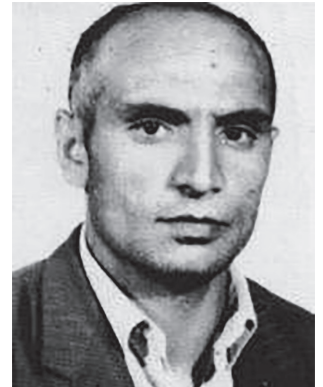
İsmail Hanoğlu, Tokatlı olan Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. 1975'te Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Fabrika ve inşaatlarda işçilik yaptı. İyi bir propagandist ve ajitatördü, aynı zamanda iyi bir örgütçüydü. Her ilişkiye bir görev vererek onları örgütler, hem sorumluluk derecesini, ciddiyetini hem de gelişme yönünü ölçerdi. Partisi'nin bir hain hakkında verdiği ölümle cezalandırma kararını uyguladıktan sonra çıkan çatışmada 20 Nisan 1978'de, İstanbul Gültepe'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Davut Kirman, Yıllarca örgütüne birçok olanakını sunan Davut Kirman, kanser hastalığına yakalandıktan sonra geçirdiği tutsaklık sürecinde sağlığı daha çok bozulmuş ve tahliyesinin ardından ölümsüzlüğe uğurladıklarımız arasına katılmıştır.

Metin Karataş, 20 Nisan 1982'de, Dersim'de çatışmada katledildi.

Ali Mete, **Fecire Yıldırım**, **Müslüm Emre**, 21 Nisan 1987'de, Dersim'de çatışmada şehit düştiler.

SANAT VE ESTETİK

*Dağ Mahallesi - Muzaffer Oruçoğlu

"Sanat, belli bir amaca ulaşmamızı sağlayan yolların bütünü. Güzeli gerçekleştirmek için ortaya koyulan özel etkinlik alanlarından her biri... Sanatsal yaratma yoktan var etme anlamı taşımaz, sanat düzeyinde yaratmak özgün bileşimler oluşturmaktır. Sanat hiçbir şeyi yoktan var etmeyecektir..." (Afşar Timuçin)

Diğer bütün yaratıcı özelliklerinde olduğu gibi sanat insanı ve onu çevreleyen koşulları konu olarak inceler. Sanat, insanın ruhsal dünyasındaki psikolojik etkileri ortaya koyan bir özelliğe sahip değildir sadece. Var olanı, gerçeği aktarır; kimi zaman olduğu gibi, kimi zaman sembollerle... Ki sanatın gerçeğe ilişki düzeyi onu yaratıcı kılar. Yaratmak, var olanı incelerken yeni bir yol bulmak,

gerçeği belirgin kılmaktır.

"Her sanat yapıtı bir fikrin açınıdır. Yapıttan önce fikir vardır, yapıt bu fikre göre oluşturulur. Fikir gerçekleşti mi yaratıcı zihin o en iyi dışlaştıracak bileşimi aramaya çıkacaktır. Buna göre yaratma süreçleri boyunca "güzel" in oluşumunu iki ayrı çerçevede ele almak gerekecektir; fikrin dışlaşması ya da somutlaşması. Öyleyse yaratmak önce bir düşünceyi sonra da bir eylemi gerçekleştirmektir." (Felsefe Sözlüğü)

Sanatçının görevi gerçeği, kendi sanatının özgünlükleriyle buluşturmak, yeniden kalıba dökmektir. Sanatçının sanatını yeniden yorumlayarak kitlelerle buluşturması -onun üretimi-kitlelere önderlik edebildiği oranda yaratıcı sanat üretimi

gerçekleştirilmiş olur. Ki bu süreçte sanatçının ideolojik politik düşünceleri ışığında gerçeği yorumlaması kaçınılmazdır.

Sanatçının yaratım sürecinde, düşünsel anlamda yöneltilen eleştirel bakış açısı da estetikdir. Bir eleştiri ondaki nitelikleri kavramakla ve bu nitelikleri kavramlara bağlamakla gerçekleştirilir. "Estetik, nitelik bilimi olarak düşünülmelidir." Bu çerçevede estetik araştırma, örnekten kavrama ve kavramdan örneğe yönelecek tümevarım ve tümdengelim yöntemini kullanır. Bir biçim ve yöntemle estetiği sınırlamak doğru olmaz.

Estetik denildiğinde akla güzellik kavramı gelir. Estetiğin güzel olanla sınırlandırılmasıdır aslında, felsefik yönünün göz ardı edilmesidir. Estetik felsefi olarak incelenen konunun, yaratılan bir sanat eserinin özüne, onun niteliksel bütünlüğünü savunan bakış açısıdır. İncelemede artı-eksi, iç-dış, genel-özel bütün yönleri ister tümdengelim yöntemiyle ister tümevarım yöntemiyle incelenerek sonucun sentezlenmesidir. Bu yöntem bildiğimiz üzere materyalist yöntemdir.

Metafizik yöntemde ise estetik sadece bir yönü, görüneni incelemek için yeterli bulur. Duyularla sınırlandırılan algısal bilginin yol göstericiliğinde yapılan inceleme tarzı oldukça yüzeyseldir, gerçeğe ulaşmaz. Niteliğe dönük değil niceliğe, görüngüdeki 'güzel'e ulaşip özü gözardı eden yaklaşım biçimidir. Metafizik yöntem estetiği güzel olana ulaşmakla sınırlar ki burjuvazi güzelliği fetişleştirerek meta aracı haline getirir. Özden kopuk güzellik içi boş güzelliktir. Gerçek güzellik özü ve biçim bütünlüğünü başarmaktır.

Burjuvazinin estetik ve sanat ilişkisinde metafizik anlayışın kültürel anlamda sahiplenilmesi, yaşamının parçası olarak kanıksatılmasında suni "güzellik"

yönünü sürekli öne çıkartması bunun da sanatın estetiği olarak lanse edilmesi, sanatın sorgulayıcı, yenilikçi, kitlelere önderlik eden yönünü ortadan kaldırır.

Devrimci sanatçıların estetik anlayışı, dışsal, suni, sadece duyu organlarımızla algılanan, sorgulamadan "haz" aracı haline getirilen güzellik değildir. Devrimci sanatçıların estetiği sanatıyla buluşturması, iç içe geçirmesi üretimlerinde sadece "dışsal" olanı değil, içsel ve dışsal olanı buluşturarak duyularla birlikte zihne de hitap etmesidir.

Halktan kopuk, onun anlamadığı "sanatın estetik yorumu" deyip sanatçının sadece kendisi ve yakın çevresinin anladığı estetik, sanat olamaz. Olsa olsa kişisel tatmin olur. Oysa sanat kitleler tarafından sahiplenildiği, anlaşıldığı oranda gelişir.

Devrimci sanatçı, halkın yaşadığı sömürüyü şiirlerinde, türkülerinde, tiyatrosunda vb. her bir sanat dalının kendi özgünlüğünü hesaba katarak gerçekleştirir. Nasıl ki **Brecht**, halkın somun ekmeğe muhtaçlığını, egemenlerin sömürsünü "Ekmek ve Adalet" şiirinde anlatıyorsa, **Sabahattin Ali** "Kuyucaklı Yusuf" romanıyla dağ, bayır haksızlığa meydan okuyorsa, **Mahsuni Şerif** "Yiğit muhtaç oldu kuru soğana" türküsüyle yoksul için bir baş soğanın önemini vurguluyorsa, sanattaki estetik ve güzel olana ulaşmak arzusu o kadar da zor değil; basit, küçük, "değersiz" gibi görünen her şeyin içindeki insani özün önemini, büyüklüğünü, değeri ortaya çıkartıyorsa estetik odur!

Estetik tıpkı bir folklor ekibi gibidir, ekibin başı sol ayağını kaldırıyor, ekibin sonu sağ ayağını kaldırıyor orada karmaşa, figürlerde bozukluk olur, ekip ruhundan bahsetmek doğru olmaz. Devrimci sanatçı ve aydınların estetik anlayışı özü ve biçim uyumunu yakalamış olan folklor ekibi gibidir.

(Bir Yeni Demokrasi Okuru)